

DADZIS

Noskanējis
imantsiochmelis@inbox.lv

1981 20

SATIRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPĒ
1987. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

© LKP CK izdevniecība,
«Dadzis», 1981.

Nr

—Vai tie vīri ir kaldi no granīta?
—Jā. To pierāda revolūcijas vēsture

K. LIEDE

ORIGINALITĀTE

Ventspils MRS Dundagas apvienotā ceha vadītāji atraduši oriģinālu veidu, kā tikt vajā no ražošanas atkritumiem. Viņi ar tiem rūpīgi apber senkapus, kas reģistrēti Latvijas PSR Kultūras pieminekļu sarakstā.

Daži varbūt domā, ka kokmateriālu klājienam, kas redzams attēlā, varētu izmantot kurināšana. Nevar! Padomājiet, kas notiks, ja katrs sāks ņemt no senkapiem to, kas gadās pa rokai! Tagad viss ir kārtībā — mežrūpniekiem nav jālauza galvas, kur likt ražošanas atkritumus, bet senkapi zem blēzās dēļu un skaidu kārtas ir pilnīgi pasargāti no izpostīšanas.

O. SARMA

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«LABDIEN, «DADŽĪT!»»

rakstīja 11. numurā A. Kislova no Gulbenes. Un savā vēstulē pastāstīja, kā autobusa šoferis viņu atstājis lietū uz perona ar slimu, izmirkušu un nosalušu bērnu.

Autotransporta un šoseju ministrijas Pasāžieru pārvadāšanas pārvaldes priekšnieks b. J. Azers dara mums zināmu, ka autobusa vadītāja Strauberga rīcība izskatīta Rīgas autobusu parka šoferu sapulcē un atzīta par necienīgu un amorālu. Šoferim Straubergam izteikts rājiens.

Biedrs Azers savā vēstulē atvainojas pilsoni A. Kislovai par sagādātajām nepatīkšanām.

«AK, FENOMENI, FENOMENI...»

sūkstījās psihologi «Dadža» 14. numurā, kad bija saskārušies ar tā saukto vecmāmiņu fenomenu, ciliem vārdiem, ar faktu, ka viņas nevar sev nopirkt kurpes ar normālu augstuma papēdi.

Tirdzniecības ministrijas Rūpniecības preču tirdzniecības pārvaldes priekšnieks b. M. Atamaņukovs mums paskaidro, ka apvienība «Rekords» ražo kurpes sievietēm uz zema un vidēja augstuma papēža 316 tūkstošus pāru gadā, kombināts «Dauga-

va» — 88 tūkstošus pāru gadā. «Minētais apavu skaits,» lasām vēstulē, «tirdzniecības organizāciju pieprasījumu apmierina.»

Vēstulē diemžēl nav minēts, vai šis skaits apmierina arī pircēju pieprasījumu. Taču tas nav vairs tik būtiski, jo tālāk biedrs Atamaņukovs paskaidro, ka apavu vairumtirdzniecības bāzei «Latobuvlorg» ir dots norādījums lūgt ražošanas apvienību «Pirmais Maijs» organizēt minēto apavu ražošanu par vienreizējām līguma cenām.

«GANI DZINA, GOVIS MĀVA»,

jo sliktās ganībās govīm nekā cits neatliek, kā tikai maut. Par to «Dadžis» rakstīja 14. numurā.

Izrādās, ka kolhozā «Zieds» ganības vēl arvien nav ierīkotas Liepājas ūdenssaimniecības PMK-16 vadības vainas dēļ. Arī kolhoza «Kurzeme» ganībās PMK-16 vīri nav paveikuši visu, ko vajadzētu veikt, jo apvienība Latvijas PSR Valsts lauksaimniecības ražošanas tehniskās nodrošināšanas komiteja nav tām piegādājusi nepieciešamo polietilēna cauruļu daudzumu.

Par visu to mums savā vēstulē paziņoja Liepājas rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. J. Janeks.

MĪLO «DADŽĪT!»

Mēs, čiekurkalnieši, ilgi zīlējām, kas noticis ar kinoteātri «Zvaigzne». Nu jau veselu gadu tajā nav rādīta neviena filma. Dažiem tas ir ļoti pa prātam. Netālu no kinoteātra atrodas dzērienu veikals, atliek tikai nopirkt «bumbas» un — aidā — uz soliņiem kinoteātra teritorijā tukšot traukus. Savukārt pusaudži, kas agrāk gāja uz kino, tagad pa vakariem dara visādas blēņas. Pensionāriem ir labāk. Tiem pietiek laika braukt uz centra kinoteātriem.

Mīlo «Dadžit!» Vai Tu nevari noskaidrot, kad mūsu «Zvaigzne» atkal sāks apspidēt Čiekurkalnu?

Ar bažām G. OZOLIŅŠ,
E. LODE, Z. BĒRZE,
N. KUKARS un noteikti arī
pārējie čiekurkalnieši

MĪĻAIS «DADŽĪT!»

Ja Tev gadās kādreiz braukt uz Jēkabpili ar autobusu no Aknīstes caur Viesīti, no Viesītes caur Sunāksti, no Zasas caur Vandāniem, no Mežgales, Cukuriņu vai Antūžu puses, tad bruņojies ar pacietību un izturību, jo grafikā paredzētajā laikā galapunkta nenokļūsi, kā arī busi tā sakratīts pa sen negludinātiem ceļiem, ka paries jebkura patika apciemot mūsu augošo pilsētu Jēkabpili.

Arī Jēkabpils ielās un uz dzelzceļa pārbrauktuvēn auto-transporta spiests lēkāt pa braucamas daļas bedrēm.

Jēkabpils autobusu parka vadība un šoferu kolektīvs nepārtaukti lūdz 14. ceļu remonta un būvniecības pārvaldes un komunālo uzņēmumu kombināta pārstāvjus savest ceļus un ielas kārtībā. Bet viss vēltīgi...

Vurhūt Tu, «Dadžit!», esi spejgs iekustināt biedrus, kuru neizdarība sagādā grūtības gan mums, šoferiem, gan pasažieriem.

Ar cieņu M. JAUDZEMS,
Jēkabpils autobusu parka šoferis

CIENĪTAIS «DADŽĪT!»

Mēs, daudzi Liepājas rajona Vainodes ciema iedzīvotāji, audzējam personīgos lopus, iegūstam gan pienu, gan gaļu un nododam to valstij. Arī mums no tā tiek savi labumi. Un viens no tiem būtu vājiens. Es saku «butu», ja mēs šo vājienu saņemtu pilnos apmēros. Gadās, ka sagaidām tikai pusi no tā, kas mums pienākas, gadās, ka nesapņemam nemaz. Reizēm atkal vājiens ir tā novājejis, ka lopam to bail dzirdēt.

Vairākkārt esam lūguši Priekules pienotavas darbiniekus, lai viņi šo lietu nokarto un sūta uz Vainodes otro savāktuvē kārtīgu vājienu un paredzētajos daudzumos. Vienmēr esam saņēmuši atbildi, ka tas tiek darīts. Varbūt šajā savāktuvē ar mūsu vājienu notiek burvestības?

Cienītais «Dadžit!», esi nu tik labs un palīdzi to vājienu krīzi atrisināt!

V. HARMSONS,
Liepājas raj. Vainodes ciemā

DĀRGO «DADŽĪT!»

Nosūtu Tev fabrikas «Rekords» suvenīru — kurpes. Tas tiešām ir rekords! Biju šos apavus nonēsājis tikai trīs stundas, kad labās kājas kurpei atplīsa zole.

Gudri cilvēki man ieteica doties uz Bausku un noliktavā tās apmainīt. Bet es esmu zaudējis cerības. Si man ir trešā reize, kad jaunai kurpei atlec zole vai nokrit papēdis. Citi pamācīja: «Būtu tūlīt aiznesis šo apavu pārti uz darbnīcu un palūdzis pārbaudīt un salabot, būtu to novalkājis stundas sešas.»

Lai nu ka, no pieredzes zinu, ka, brāki labodams, uz veikaliem braukādams, citu brāki iemainīdams, izdošu vairāk, nekā ir šo kurpju vērtība — ap desmit rubļu. Kur tad vēl laika tēršana un nervu bēdēšana!

Dārgo «Dadžit!» Mēdz teikt: «Kas lēti pērk, tas dārgi samaksā.» Es neapgalvošu, ka esmu tās kurpes dārgi pircis. Bet turpmāk dārgi maksāt par citu ražoto brāki gan negribētu.

Ar cieņu A. SILIŅŠ,
Bauskas rajona
Vecumnieku ciemā

Mūsu dienās dzērājus izsmej, rāj, kritizē, brīdina, nopel, nosoda un visvisādiem līdzekļiem mēģina pārāudzināt. Bet vai tas ir vajadzīgs, vai tas ir nepieciešams? Tādas domas nāca prātā Ogres rajona patērētāju biedrības 2. veikala pārdevējai Lijai Kiburei. Vai tad dzērāji nav cilvēki? Paskat, paskat vien, cik pacietīgi, cik lēnprātīgi viņi līgojas aiz veikala durvīm, gaidīdami, kad tās atvērsies... Un, ja arī kāds no viņiem uzrauj «Tur es dzēru, tur man tika...», vai tas kāds grēks! Dziesma taču ieltikos sirdi... Gan pašam dziedātājam, gan tiem, kas viņu klausās... Un tāpēc kālab tam dziedātājam specapgērbā nepārdo ko stiprāku? Ak nedrīkst! Bet kur paliek iedziedātājam pret cilvēku? Nikolajs Rubcova, piemēram, nāca ar trim tukšām vīna pudelēm lielu gabalu, lai tās apmainītu pret pilnām. Kā lai viņu atraida? Ak esot piedzēries! Ak pat parunāt nespējot! Bet vai vi-

dien nemaz neskanēja. Varbūt aiziet tepat līdz administrācijas ēkai un pasūdzēties strādnieku komitejas priekšsēdētājam Marinai Valterei. Saprotoša sieviete. Šogad saimniecībā izskatīti pieci iesniegumi par dzeršanu darba laikā, bet vai kādam no tā bija kāds ļaunums? Nekāds! Jo viss palika pa vecam. Tāpat kā viss labi beidzās arī strādniekam Lagzdīnam. Jā, kāds gan rādījās drūmas krāsas. Tiklīdz šis iedzēra, priekšniecība tūlīt noskaitās. Tā nedrīkst, lai viņš vācas prom! Bet tad priekšnieki apdomājās un sauca atpakaļ. Gan jau satikšot, gan jau sadzīvošot. Un tā reizes piecas! Te Lagzdīnu atlaiz, te atkal pieņem darbā... Tīrie joki un amizieris!

Un Alfons Zaize iedziedājās frešo reizi. Tagad aizskanēja tālu, tālu...

Ogres dārzkopības izmēģinājumu stacijas galvenais inženieris Juris Lulle sentimentālas dziesmiņas nekad nav cienījis. Viņš ir lietišķs darbinieks. Kad pilnā sparā rit ražas novākšana, par mākslu nav vajadzības domāt. Jārauj, jārauj un vēlreiz jārauj! Bet vīri mehāniskajās darbnīcās to saprot pēc sava prāta un jau no pusdienas sāk raūt vajadzīgas pudeles. «Tur es dzēru, tur...» To redzēdams un dzirdēdams, galvenais inženieris lietišķi saka:

— Beidziet blāusīties! Te nav ko nīkt! Visi marš uz mājām!

Ko gan lai citu viņš sacītu. Vai tad vīri tik ļautrā prātā vairs kādi strādnieki. Un ja nākamdien atkal iznāk korķu raušana, galvenais inženieris sacīs to pašu. Strādāšanai taču paliek paritdienai! Un, vispār, darbs nav zaķis, nekur neaizbēgs!

Tā dziedādami ogrēnieši dažu labu tūkstoti darbadienu kā līgojot nolīgo.

Ogrēniešiem nepaliek iepakā stipra malka cienītāji un dziesmiņu mīļotāji arī citos rajonos. Iznākumā pagājušajā gadā mūsu republikā notrallinātas vairāk nekā simt tūkstot darbadienas.

Vai nebūtu tā kā par daudz? Vai nebūtu pēdējais laiks šādas izdarības beigt? Laikam jau būtu gan!

E. JUMĀRS

ņam pie leles kāda runa jātur... Un, ja viņš nezina pateikt, kurā gadā dzimis, tāpēc vien nav ko cilvēkam piesieties. Viņš nav nekāds elektronu skaitļotājs, kas visus skaitļus patur atmiņā.

«Tur es dzēru...» — Ogres dārzkopības izmēģinājumu stacijas būvstrādnieks Alfons Zaize iedziedājās un aprāvās. Neskanēja. Viens sēdēdams šķūnī uz neiestiklotajiem logiem, viņš jutās vientuļš un pamests. Portfelī gan bija vēl viena neizdzerta pudele vīna, bet pat tā nevilināja. Atnāktu vismaz darbu vadītājs Juris Ozerinskis. Tas tik bija vīrs ar zelta sirdi! Neliedza citiem iedzert, arī pats ņēma uz krūts.

«Tur es dzēru...» — Alfons Zaize iedziedājās otrreiz. Nē, šo-

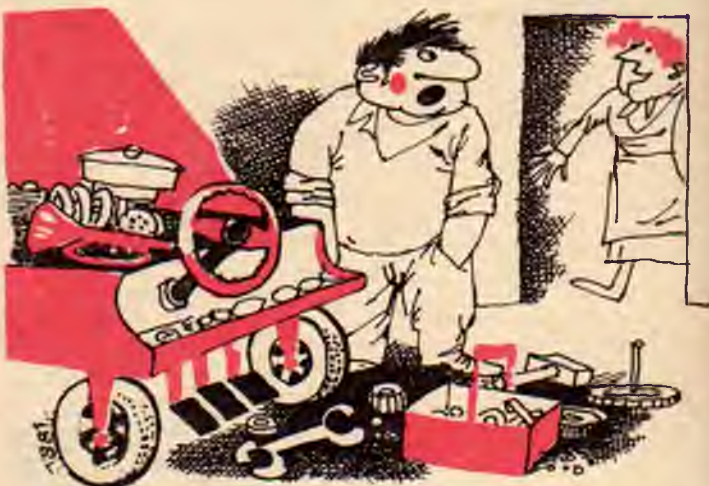
seit klases audzinātājs — vārdu un uzvārdu, piedodiet, nezinu, jo esmu sapu.cē pirmoreiz — izteica mūsu ģimenei adresētu pārmetumu. Mēs, tā teikt, vāji audzinot savu meitu. Bet mēs viņu gandrīz neredzam! Viņa augām dienām dzīvo pa skolu! Starp citu, tieši jums, biedri pedagogi, nevis mums, vecākiem, valsts par audzināšanu maksā naudul! Labi, jūs mācāt bērnus... Un, teikšu atklāti, — mācāt ne to, ko vajag. Nemsim kaut mūsu meitu. Viņa reiz sēž un dala miljonu. Kam viņai tas vajadzīgs? Mans vīrs vada bāzi, es arī darbojos tirdzniecībā, taču mums tādas naudas nav. Bet te, lūk, skolniece ņemas ar miljonu!

Vai atkal nemsim literatūru. Te viņiem, vai redzat, tas ir jāizlasa, te atkal tas... Nu paskatieties uz manu figūru. Tā nekas? Kāpēc? Tāpēc, ka, atskaitot sūdzību grāmatu, nēko citu sen vairs nēlasu. Visu, kas nepieciešams kulturālam cilvēkam, smēļos no televizora. Arī meitai aizliedzu lasīt, tāpēc ka no lasīšanas bojājas augums un acis. Bez literatūras sievietē var dzīvot, bet pamēģiniet bez figūras... Mūsu kaimiņiene ir zinātnu kandidāte, bet neviens viņu neprecē! Kāpēc? Tāpēc ka galvā viņai varbūt arī kaut kas ir, bet visādā citādā ziņā... Mana draudzene, uzvārdu neminēšu, kas ģeogrāfiju mācījusies tikai pa-

matiskolā, visu Eiropu ir ar tūrisma ceļazīmēm apbraukājus: un trīs vīrus apmainījus. Viens viņai atstāja vasarnīcu, otrs mašīnu, trešais — trīsistabu dzīvokli. Viņai galvā varbūt nekā īpaša nav, toties valkā sesto numuru. Lūk, tā! Lai nu kā, mēs abi ar vīru savus vecāku pienākumus pildām. Kad tiekamies, vienmēr savu meitu audzinām. Mācām, kā jādzīvo. Taču mēs mācām vienu, bet jūs kaut ko gluži citu. Mēs viņu sūtam uz Kaukāzu, jūs uz kolhozu. Mēs gribam, lai viņa iedeg pludmalē, jūs — lai svīst kartupeļu laukā. Skaidrs, ka bērnu vairāk vilina Melnā jūra. Radiet jūs viņai kolhozā tādas apstākļus, kā mēs radījām Sočos, un viņa paliks laukos līdz pensijai! Un vēl viens piemērs: metāllūznu vākšana. Sakiet, kāpēc bērnam jālasa sarūsējuši dzelži, ja viņai jau ir zelta auskarīni un kuloniņš ar īstu dārgakmeni?!

Tas, ka meitene mētā maizi, ir slikti. To ņemšu vērā. Ļoti iespējams, ka vecāmatē, taisot viņai maizītes, sagriež pārāk biezas rīkas, bet lasīti... To mēs nokārtosim. Ritu pat. Kā redzat, es atzīstu savas kļūdas, bet arī jums, godājamie pedagogi, derētu būt drusku paškritiskākiem. Bērniem taču ir nepieciešama mūsu visu kopēja uzmanība... Viņi taču ir mūsu nākotne!

V. LANDĪNA

— KLAVIERES SĀREMONTĒJI!
— KO MĀČĒJU, JO DARĪJU!

T. SERGIJENKO

RĪTA ROSME

I. MELGAILIS

Nelepojieties, ka atrasts patiesības grauds, pirms nav pārbaudīta dīgļspēja.

Ja nauda nomesta zemē, to vēl var atrast, sliktāk — ja tā izkūpējusi gaisā.

Ko liktenis lēmis, tas dzīvē jārealizē mums pašiem.

Nepieliek atrast vietu zem saules, vēl vajag parūpēties, lai kāds nestāv saulei priekšā.

Balss lūzums: vēl runā savā balsī, bet jau ar priekšnieka akcentu.

A. LEJIŅŠ

— Jā... Izlietu ūdeni nesa-smelsil — sacīja dievs, skatīdamies uz okeānu.

K. VEKSIS

KURMJA RAKUMI

No spējas nedomāt ir tikai viens solis līdz nespējai domāt.

Vai pasaule nebūtu tīrāka, ja dažs labs kājas slaucītu nevis ieejot mājā, bet gan izejot?

Arī vienbērņa ģimenē var izaugt frešais tēva dēls.

Dziļa doma tāpat kā dziļa aka dažreiz var izrādīties tukša.

F. USĀNS

KLEKSĪŠI

«Raiņa Spīdolai piemīt arī dažas cilvēcīgas īpašības, kā vilcība un iedomība.»

«Īsta sieviete, pārdzīvojumu un bēdu sagrauzta, nekrīt neziņā, ko darīt tālāk.»

«Kaut arī Mintauļa fēls neatbilst vēsturiskajai īstenībai, tomēr kopumā tas ir īstajam Mintaulam ļoti līdzīgs.»

«Raiņa Lāčplēsis ir tautas zemais slānis, bet Pumpura Lāčplēsis ir tautas virsslānis.»

«Lai vasaras karstumā mūsu brāļi koki nenokalstu, tiem savu palīdzīgo rokku sniedzam mēs — cilvēki.»

«Vilki dzīvo savu personīgo dzīvi un veselām stirnām bez vajadzības neuzbrūk.»

«Romāna varonis iekšēji visā augumā nostājas pret varmācību, bet tas notiek ārēji nemanāmi.»

No skolēnu sacerējumiem norakstījis A. BARISJANS

— TĒTI, PAKLAUSIES, KO ES ESMU PIERAKSTĪJISI

U. MEŽAVĪLS

TORTE

Sadomāju, ka es varētu pasūtīt svētku torti. Iegāju konditorejā.

— Cik lielu to torti cepsim? — mani uzklaušijusi, jautāja dāma baltā virsvalkā.

— Septiņus kilogramus.

— Ohol — viņa paskatījās uz mani kā liliputs uz Goliātu.

— Nedrīkst? — es saminstinājos.

— Nē, kāpēc! Izcepsim. Ar kādiem rotājumiem? Kādu uzrakstiņu? Varbūt ar rozēm?

— Taisiet, lūdzu, četros stāvos. Pirmais lai balstās uz vaju mugurām, otrais uz ziloņiem, trešais uz bruņurupučiem, bet ceturto, pašu augšējo, lai balsta septiņi rūķi. Ar micītēm galvās. Un micītes lai būtu ar pušķiņiem. Un...

Viņa nolika zīmuli.

— Jūs laikam rīkojat grandiozus svētkus, vai ne? Pasaku karnevālu?

— Ko jūs! Nē, tāpat vien. Torti es pasūtu pati savam priekam.

— Jums nebūs neviena viesa?

— Neviena paša, — es apstiprināju.

— Un mūsu meistaram būs veselu dienu jācep un jāformē jūsu iedomas dēļ! Jums nav neērti? Tā taču ir māksla!

Man kļuva neērti.

— Labi, — es piekāpos. — Ielūgšu dažus viesus. Lai paskatās uz mākslas darbu un papriecājas.

— Jauki būtu kādu dzejnieku, — viņa sapņaini teica. — Viņš novērtētu...

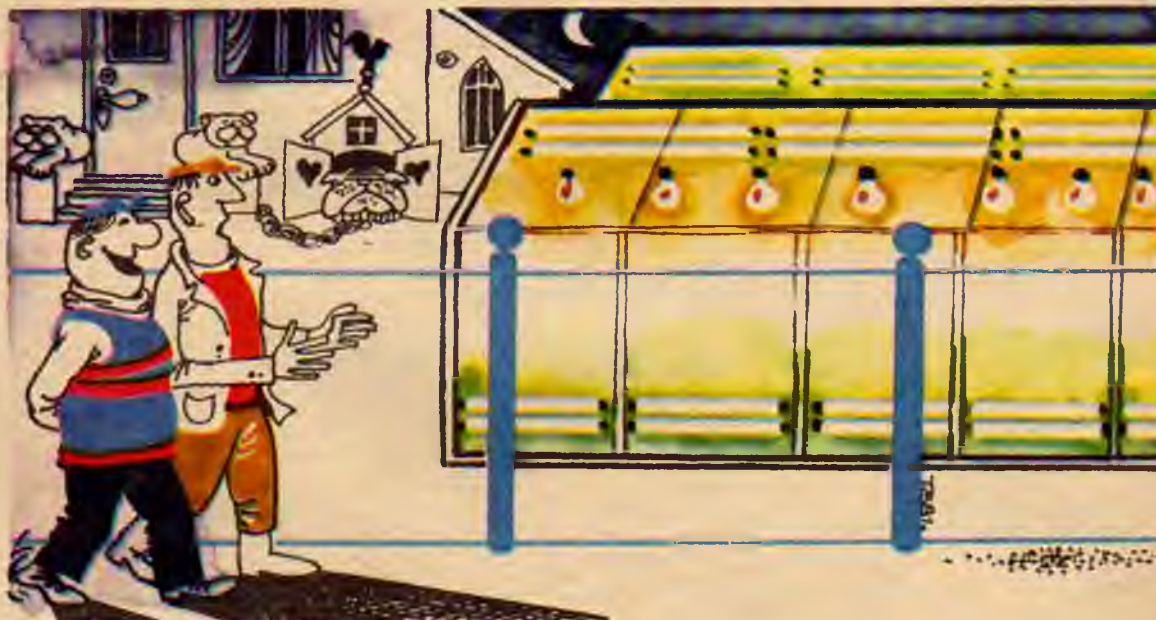
— Droši vien, — es piekritu. — Dzejnieki to māk.

— Un mākslinieku.

— Pameklēšu arī mākslinieku. Varbūt atnāktu arī jūs?

— Nē, nē, paldies, — viņa atmeta ar roku un noskurinājās. — Man tie cukura viriņi sen līdz kaklam.

KATRĪNA BOZIS

— JA PADOMĀ, CIK KAIMIŅŠ NODIEDZINA ELEKTRĪBAS, GALVA SĀK GRIEZTIES!

— TEV VARBŪT GALVA GRIEZAS, BET NE JAU VIŅAM SKAITĪTĀJS!

Režija

(Balss no zāles)

I. MELGAILIS

— SEN JAU, DĒLS, BŪTU ATMETIS PĪPĒŠANU, JA MAN KĀDS PALĪDZĒTU AR ADATU TERAPIJU...

E. RUSMANIS

U. MEŽAVILKS

...Neticu, neticu, neticu! Lai Poģis cel galdā pudeli un Viļumsons atkārtu glāžu pildīšanu. Sākam ar tol Pagaidiet, jūs, tur, jauniņais, nesteidzieties! Kā jums bija goda vārds? Celmiņš? Pareizi, atceros! Paklausieties, Celmiņ, kā jūs turat pudeli? Kā odzi aiz galvas! Nemiet pa vidu. Tā ne, otrādi. Pāri rokai nedrīkst liet. Poģi, parādi jaunajam, kā to lietu dara! Tagad Viļumsons pats! Pareizi. Pieci ar krustiņu. Tālāk! Stop! Neticu! Celmiņ, vai jūs zināt, kas ir Viļumsons? Viņš ir žūpa! Lieciet aiz auss — neviens žūpa nebalansē glāzīti divos pirkstiņos! Nemiet pa istam, tā, ar visiem pieciem, lai, rokai trīcot, tomēr ne lāse nepārlīst pāri! Nu? Labi. Raujiet tukšus!... Poģi, kas tev tajā pudelē ieliets, ka Celmiņš laizās ap to kā vecmeita ap liepziedu tēju? Limonāde?! Tad tāpēc! Celmiņ, mēģiniet vēlreiz! Ļoti nepārliecinoši. Es nevaru noticēt, ka Viļumsons dzer šnabi. Ielejiet un izdzeriet vēlreiz! Neticami bāli. Vēlreiz!... Nē, tā mums nekas neiznāks. Poģi, še pieci rubļi. Aizej līdz bodei un atnes kaut ko stiprāku. Nu, kaut vai «Mednieku rūgto». Citādi nav efekta. Nieka lieta, bet mēs netiekam tai pāri!... Celmiņ, iedomājieties, jūs sēžat pie viesību galdā, nu, kā parasti. Jums ir ieliets un jums ir jādzer. Citiem vārdiem: dariet to, ko jūs, vīrietis būdams, esat neskaitāmas reizes darijis — paceliet glāzi un izmetiet kā ogu! Aizmirstiet ska-

tuvi, aizmirstiet mani! Domājiet tikai par to, kas jums ir glāzē par šnabja garšu, par to, ka jums velnišķīgi gribas iegāzt rīklē šo riebīgo un reizē tik jauki skur binošo dzērienu, un tāpēc jūs tū dzerat kā žurku indi, bet pēc tam tiksmīgi noskurināties, jo pretīgums tūlīt vērtīsies patīkamā reibonī. Galu galā vai tad jūs arī netiecaties ietīt dūmakā reālo, padarīt saldu rūgto, apreibināties, atkratīties, atstunt tālāk no seviš' ikdienišķo... Kā, lūdzu? Jūs, nedzerat? Nekad neesat dzēris?! Nu un tad? Arī es līd vienpadsmitajai klasei atturējos... Poģi, paklausies: izrādās tavš jaunais partneris vēl nekad nav dzēris šnabi! Tad tāpēc mums šis skats iet uz priekšu kā aita pa parketu. Sāksim no gala! Poģis liek galdā «Mednieku rūgto» un Viļumsons — Celmiņš steidzīgi piepilda glāzes... Ko tu saki, bez rindas dabūji? Malacis! Nu, Celmiņ, met un braucam tālāk! Ko, ko? To es jau vienreiz dzirdēju. Bet tagad, Celmiņ, jūs šeit neesat atturībnieks, tagad jūs esat Viļumsons — plencis un plukata! Dzeriet! Lejiet iekšā ar varu, ja citādi nevar. Tukšus! Tukšus! Tukšus!...

Poģi, šovakar sāksim ar to, ar ko vakar beidzām, ar dzeršanas skatu. Tātad... Paga, kur tad mūsu jaunais kadrs? Atskurbtuvē! Mamma mia!...

A. EGLĪTIS

Šoferis

Darbadienas beigās meistars teica brigadierim:

— Rīt tev būs jauns strādnieks. Taksometra šoferis. Nupāt uz gadu atņemtas autovadītāja tiesības. Nestrīdies ar viņu, pats saproti, no kurienes viņš nāk.

Jaunais strādnieks ieradās darbā, rokas bikšu kabatās sabāzīs. Brigadieris viņu sagaidīja laipni:

— Man stāstīja, jūsu profesija esot braukšana. Diemžēl neko piemērotāku par ķerru pagaidām jums nevaram piedāvāt. Izvēlējamies pašu labāko.

— Šo te? Tā taču ir veca grabaža? — šoferis iespēra ar kāju pa ķerras riteni. — Pēc pirmajiem tūkstosiem tur nekas pāri nepaliks!

— Piedodiet, par kādiem tūkstosiem jūs runājat? Tā taču ir ķerra.

— Es nevēlos naktis nīkt kaut kur uz lielceļa meža vidū. Mājās mani gaida sieva un bērni.

Nākošajā dienā atveda pilnīgi jaunu ķerru.

— Tagad klausieties uzmanīgi... — brigadieris sāka skaidrot darba uzdevumu.

— Uz kurieni jābrauc? — šoferis viņu pārtrauca.

— Vispirms jūs aizbrauksiet līdz mazajai noliktavai, tad...

— Pāri dzelzceļam? Nekas ne-

sanāks. Negribu stāvēt stundām ilgi pie pārbrauktuves.

— Tur pārbrauktuves praktiski nemaz nav. Tās ir ar roku stumjamo vagonu šliedītes, — brigadieris bilda. — Labi, uz noliktavu aizsūtīšu kādu citu. Bet jūs varbūt brauciet uz teritorijas viņu galu. Es parādīšu ceļu. Asfalts. Un klusa, laba vieta.

— Apžēlīn, bet tur taču nebūs nevienas dzīvas dvēseles! Absolūti tukšs reiss.

— Bet...

— Nekādi «bet». Es jau nu gan zinu, uz kurieni nav jēgas dzīt vāgi.

— Velns parāvis! — brigadieris neizturēja. — Gaidiet mani šeit!

Pēc brīža brigadieris ieradās kopā ar meistaru. Šoferis nekur nebija redzams.

— Es taču brīdināju, lai tu ar viņu nestrīdies, — meistars pārmeta. — Būs apvainojies un aizgājis. Mums jau tā trūkst strādnieku.

Pēkšņi atskanēja neganta ķerras graboņa, un pa vāriem aizsies ieskrēja šoferis.

— Ceru, jūs negaidījāt ilgil Es te divus vasarniekus aizrāvu līdz Dubulīem. Ķerra iet pirmā!

AIVARS RIJKURIS

U. Mežavīka draudzīgs šaržs

Pilsrundāles kukulis

1946. gada pavasarī Aleksandram Čakam nezināms viņa cīnītājs atstāja «Cīņas» redakcijā prāvu lauku maizes kukuli. Kad to atdevām dzejniekam, viņš brīnījās:

«No kā!»

«Droši vien no Šulces,» kāds žurnālists pajokoja.

Kā zināms, Aleksandrs Čaks par Annas Šulces bodīti, kas atradās Rīgas nomalē — Sparģeļu ielā, 1933. gadā publicēja dzejoli, kurā, starp citu, apdziedāta bodītē dabūjamā čauģanā Zemgales kviešu maize:

*«Kas to edis, no brīnumiem plaukstas
Kopā sitis, ka āda kvēl,
Un tad iebērksies pēkšņi — dievs augstais.
Dodiet vēl!»*

Lauku gardums tika sadalīts un notlesāts mākslas nodalā, kuru A. Čaks vadīja.

Šī notikuma ierosināts, toreiz sakombinēju šādu vārsmu:

*Sveicot Ziedubiksi — jautro pavasari,
Zemei cauri spraucas zaļi cūku sari,
Kokos pakāruši svilpes, ģitāres,
Putni sālmus zog un līgzdu būvēm nes.*

*Rīts vēl mazgā muli vēsā miglas pienā,
Egles ķēģim klauzdot, redakcijā ienāk
Vecīte jau salikusi kāsi,
Līdz tai šūnelis, kas šņākuļo caur nāsīm.
«Sakiet, lūgtum, kur lai Čadaraini rod?
Kukulis man būtu viņam jānodod.»
Klusums «Cīņā».*

Neizpratne liņā

*Žurnālistu sejās,
Vecā tikai smejas:*

«Neturiet tokš Sulcienu par zosi,

Savu rekti zina tā, kaut nosit!

Es jau senis pazīstos ar pašu

Vecā cunftmeistara pusdakteri Sašu.

Tikai nesaprotu — to no sirds jums saku,

Kālab pats viņš sevi apsaukā par Čaku!

Reiz viņš jaukos panlīņos lika manu bodi,

Aber es jums sacīšu: uzšreibēts uz goda!

Es par to vēl šodienīņ pateicīga esu,

Tālab viņam kukuli, kukuli šo nesu.»

Liela tirgus soma lēni vaļā veras,

Visiē acis dzer, dzer un neatdzeras.

«Re, ku' maktens, skataities:

Brūns kā brunais lācis,

Kļavu lapās, pagāns, iezvēlies,

Surp no Pilsrundāles nācis.

Sulce droši sacīt var:

tas ir dikti gards,

Dzīves ceļos šūnuku dod,

DIEVA KUNGA vārds!»

Prom jau traušlā kucite,

prom jau vecā Sulce,

Pilsrundāles kukulis

žurnālistus pulcē.

Norīkst soļi steidzīgi,

pieklust katra čāla,

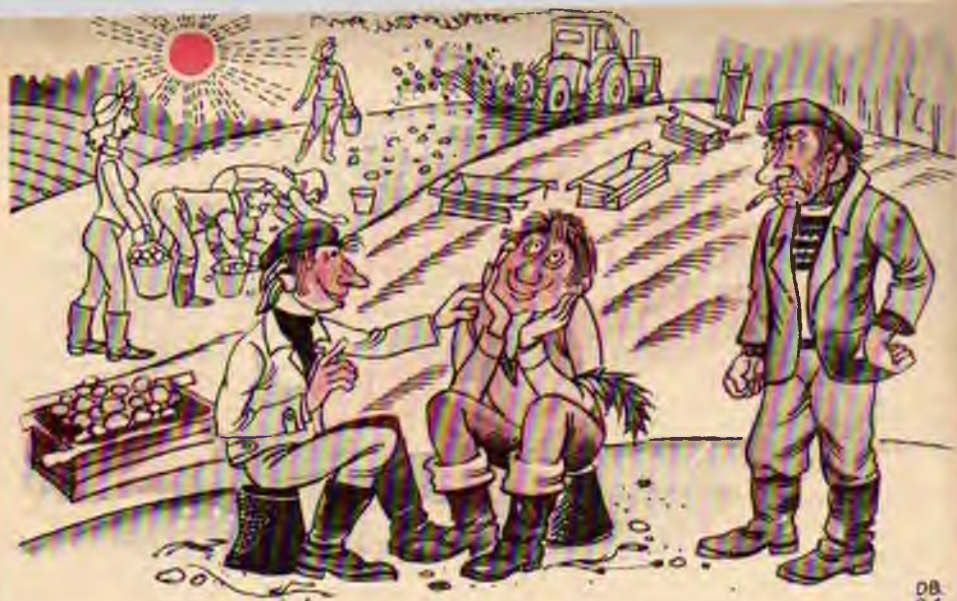
Dzejnieks maizes klaipu ņem,

Dzejnieks

maizi

dala.

PĒTERIS ĒTERIS

— VIŅŠ NEVAR STRĀDĀT, JO IR IEMĪLĒJIES, UN ES NEVARU, JO JĒTU VIŅAM LĪDZI...

D. BREIKSS

LATVIJAS PSR MINISTRU PADOMES GALVENĀS
ARHĪVU PĀRVALDES PRIEKŠNIEKAM b. V. KRAS-
TIŅAM

LATVIJAS PSR KULTŪRAS MINISTRA VIETNIE-
KAM b. I. BATRAGAM

GODĀJAMIE BIEDRI KRASTIŅ UN BATRAG!

1980. gada 24. numurā «Dadzis» publicēja LPSR Centrālā valsts vēstures arhīva gara Arhivariusa žēlabas, ka arhīva centrālās ēkas caurā jumta dēļ viņu moka hronisks reimatisms. Kā par nelaimi, lietus laikā salist arī arhīva materiāli, tāpēc nabaga Arhivariu- sam nav pat ar ko apsegties...

Savā atbildē Jūs, b. Krastiņ, vispirms atzi- nāt arhīva ēkas jumta sliktu tehnisko stā- vokli. Toties tālāk bezgalīgs optimisms dvesa no Jūsu rakstītajām rindām, ka 1980. gadā LPSR Kultūras ministrijas Zinātniskās restau- rācijas pārvalde veikusi daļēju jumta remon- tu un, sākot ar 1981. gadu, veiks jumta un fasādes kapitālo remontu. Atbildi Jūs beidzāt ar kategorisku apgalvojumu:

«Rakstā minētais fakts par to, ka samirku- šas 2770 lietas, neatbilst patiesībai.»

Tikai tā un ne citādi!

Savukārt Jūs, b. Batrag, savā atbildē vis- pirms redakcijai populāri izskaidrojāt Latvi- jas PSR likuma «Par vēstures un kultūras pie- minekļu aizsardzību un izmantošanu» 25. pan- tu, norādot, ka par arhīva ēkas jumta tehnisko stāvokli ir atbildīgi minētā arhitektūras pie- minekļa izmantotāji, t. i., LPSR Ministru Pa- domes Galvenā arhīvu pārvalde. Paldies, b. Batrag! Tālāk Jūs rakstījāt:

«Jumta daļā, kur remontu izdaria Latvijas PSR KM Zinātniskās restaurācijas pārvalde, darbi nobeigti savlaicīgi un pretenzijas par sliktu darba kvalitāti nav saņemtas. Zinātnis- kās restaurācijas pārvaldes 1981. gada darba plānā minētajā objektā darbus paredzēts veikt par 20 tūkst. rubl. š. g. trešajā un ceturtajā ceturksnī. Darbi tiks izpildīti labā kvalitātē.

Latvijas PSR Kultūras ministrija izsaka pa- teicību par šādu materiālu publicēšanu, tikai turpmāk lūdzam attiecīgo jautājuma juridis- ko pusi saskaņot ar kompetentām iestādēm.»

Mēs visi sapratām. Patiesi, ja jau ne- kādas arhīva lietas nav salījušas, jumts tika laicīgi un kvalitatīvi labots, tad atliek tikai griezties pie juridiski kompetentām iestādēm.

Un tā nu esam saņēmuši vēl vienu atbildi.

Šoreiz no Latvijas PSR Prokuratūras ar re- publikas prokurora vietnieka b. V. Daukš parakstu. Lūk, šī atbilde:

«Sakarā ar žurnālā «Dadzis» publicēto rak- stu «Galvenajai arhīvu pārvaldei...» reput- likas prokuratūra veikusi pārbaudi Latvija PSR Valsts vēstures arhīvā par valsts īpašu ma saglabāšanas likumdošanas ievērošanu.

Konstatēts, ka arhīva ēkas jumts daudzā vietās bojāts, kā rezultātā lietus laikā tiel salietas arhīva glabātuvju telpas un bojāta arhīva lietas.

Lai saglabātu Latvijas PSR arhīva fondu uzlabotu glabāšanas apstākļus un novērstu esošo bojājumu, CVVA 1979. gadā izstrādāta projektu dokumentācija ēkas kapitālajam re- montam un restaurācijai. Remonta darbus veic Latvijas PSR Kultūras ministrijas Zinā- niskās restaurācijas pārvalde.

Tāču laika posmā no 1980. līdz 1981. ga- dam Zinātniskās restaurācijas pārvalde pa- redzēto darba apjomu neizpildīja. Saskaņā ar darba līgumu no 1980. g. 12. marta Nr. 87, bija jāveic darbi apjomā par 35 tūkstošiem rubļu, bet faktiski apgūti 10,5 tūkstoši rubļu, 1981. gadā no līgumā paredzētajiem 20 tūk- stošiem rubļu uz 1981. g. 1. septembri darbi izpildīti par 1,7 tūkstošiem rubļu.

Par atklātajiem valsts īpašuma saglabāša- nas likuma pārkāpumiem Latvijas PSR Pro- kuratūra nosūtījusi vēstuli republikas kultū- ras ministram ar priekšlikumu veikt neatlie- kamus pasākumus, lai novērstu esošos cēlo- nus un apstākļus, kas traucē valsts arhīva fonda saglabāšanu.»

Tā, lūk, godājamie biedri Krastiņ un Bat- rag! Tādas tās lietiņas un arhīva lietas...

Jūsu visnotaļ jaukie rakstiņi tagad tiek rūpīgi glabāti redakcijas arhīvā. Kā senāk mēdza teikt — nākamajām paaudzēm par pa- mācīšanu un sirds uztaisīšanu.

Ar patiesu cieņu un cerībā saņemt atbildes, kas vairāk atbilstu lietu patiesajam stāvoklim, Jūsu «DADZIS»

NOBRIEDUŠU GRAUDU SMARŽA

Ši reibinošā nobriedušo graudu smarža! Kādus tik trakumus tā neizspēlē ar godīgiem cilvēkiem! Cauru gadu cilvēks uzvedas kā pienākas: ne darbu kavē, ne šnabi pārmērīgi dzer, ne nagus palaiž. Bet pienāk rudens, un visi labie aizsākumi vējā! Cilvēks pārvēršas līdz nepazīšanai un rīkojas gluži kā sajucis.

Nu, pienemsim, Jēkabpils rajona padomju saimniecības «Aknīste» viri Jānis Jonāns, Vasilis Ivanovs un Pēteris Jakovļevs tajā liktenīgajā dienā bija iereibuši no izdzertā šnabja. Taču, ja visapkārt tik apdullinoši nesmaržotu nobriedušie graudi, vai tad pušiem ienāktu prātā doma doties talkā uz kaimiņsaimniecību novākt labību? Nekādā gadījumā. Darbu pietiek pašu mājās. Diemžēl skurbīgās smaržas apmāti, puši sēžas motociklam mugurā un brauc uz padomju saimniecību «Susēja». Uz Elksņu ciemu. Uz Kalniešu mājām. Uz tām pašām, kurās Jānis Jonāns kādreiz dzīvojis. Kad ceļa mērķis sasniegts, izrādās, labība šajā pusē jau novākta un savesta kaltē. Protams, ja kaltē atrastos āboli vai burkāni, nekas briesmīgs nenotiktu. Bet rudzu graudi! Tie taču smaržo traki pavedinoši. Un, jo tu, cilvēk, šo smaržu vairāk ieelpo, jo dumpjāk uzvedies!

Tālākais viss norisinājās kā pa miglu. Puši iekrāta motocikla blakusvāgī pāris maisus graudu un brauca atpakaļ uz dzimto Aknīsti.

Par laimi, ceļā gadījās vietējās ciema padomes darbinieki, citādi, pats nelabais vien zina, cik tālu tie graudi būtu pušus noveduši!

Vai atkal cits piemērs. Tās pašas padomju saimniecības «Aknīste» kaltes pārzinis Rūdolfs Zvirgzds labi zināja, ka apstrādātie graudi no kaltes jāved uz padomju saimniecības noliktavu. Bet te — graudu smaržas apreibināts, pieredzējušais darbinieks sāka rīkoties pavisam divaini: vienu padoto — Vairi Vēveri — norīkoja, lai tas atved no pensionāres Kokinas ķerru. Otram — Staņislavam Dronkam — deva vēl aplamāku uzdevumu: piebērt ķerru pilnu ar miežiem un aizdzīt Kokinai.

Taču ar to vēl graudu smaržas ietekme nebeidzās. Novedusi no taisnās taciņas kaltes pārzini, pavedinošā smarža uzveda uz neceļa arī viņa padoto Vairi Vēveri.

— Ja priekšnieks var graudus sūtīt pilnīgi svešam cilvēkam, kāpēc es nevaru paņemt dažus maisus personīgi sev? — prātoja Vē-

veris un pēc dažām dienām lika maisu uz mopēda un veda mājās.

Par laimi, izdzertā šnabja skurbums šoreiz bija stiprāks par graudu smaržu un Vairis pusceļā aizmiga. Citādi, ej nu sazini, cik dziļā grāvī būtu iebraucis graudu tiktātājs!

Ari par Jēkabpils rajona Mežāres padomju saimniecības kaltes pārzini Imantu Zāliti agrāk neviens neko sliktu nevarēja teikt. Godīgs, izdarīgs, disciplinēts. Bet te pienāca rudens, sāka reibinoši smaržot graudi un mūsu Imants no šķīstā engeliša pārvērtās par pašu nelabo. Saimniecība viņam uzticēja labiem darbiem apmācīt Robertu Daukštu, Maltsas sovhoztehnikuma 4. kursa audzēkni, kas Mežārēs atradās praksē. Bet ko darīja Zālītis? Viņš pavedināja Daukštu uz nedarbiem! Samācīja, lai puisis aizved miežus privātpersonai Teklai Onculei. Un nevis par velti, vai, kā to saka, par skaistām acīm, bet — par naudu. Turklāt Zālītis sev paņēma piecpadsmit rubļu, bet māceklim iedeva tikai piecus.

Laimīgā kārtā ar to pašu Roberta Daukšta prakse beidzās. Citādi, kas to zina, uz kādām vēl izdarībām viltus engelis būtu jauno darbinieku samācījis!

Tas pats graudu skurbums ļoti nesmuku numuru izspēlēja arī ar Jēkabpils rajona kolhoza «Ciņa» kombainieri Daini Zāliti. Visu dienu vīrs strādāja bez kļūmēm, novāca auzas un graudus bēra kravas mašīnā. Bet uz vakara pusi Dainis kļuva tāds kā parauts. Visi kombainieri beidza darbu un brauca mājās, bet viņš ar pilnu bunkuru turpināja riņķot pa auzu lauku. Riņķoja, riņķoja, līdz beidzot vīram galva sagriežās un viņš izbēra graudus mežmalā...

Labi vēl, ka tajā pašā vakarā gar mežmalu brauca šoferis Raimonds Zeltiņš. Viņš izrādījās ļoti cēlsirdīgs: apmāto kombainieri neļaimē neatstāja — auzas aizveda uz savām mājām un piedevām vēl apmātajam vīram iedeva pudeli, kā teikt, garīgā līdzsvara atgūšanai. Bet citādi, paši saprotat, strādīgais kombainieris būtu palicis bešā: par mežmalā izbērtiem graudiem padomju saimniecības grāmatvedība nemaksā...

Ak, šī reibinošā nobriedušo graudu smarža! Kādus tik trakumus tā neizspēlē ar cilvēkiem!

J. JUZEFS

J. BRINKI

MĀRIS ČAKLAIS

Parodija no cikla

«Es dziedu

par Pētera gaili»

Tālvāldis Treicis

MĒS TEPAT PA TO ZEMES
VIRSU

Mēs tepat pa to zemes virsu...
Tu atkal augšā pa tām debesu aizām.
Nez kā tur augšā — arī kā šite!
Te vīlens otru mīlam, nīstam un graizām.

Te atnāk rīti kā zobu sāpes,
pagiraini, ir arī tāda vājība.
Pa dienas vidu kur kurais
klīduši, vakaros apskaujam mājas.

Un turas pakši un turamies paši,
cik protam, cik spējam, tik darām
pavisam vienkāršu, necilu darbu —
elļojam smadzenes, augšā karamles.

Silti fufaiķās, pareizāk jāsaka — vateņos,
puķu podā puķīte decembra salā.
Tu pa to augšu, mēs pa to virsu
kauf kā kuļoties, aiztiksim galā.

DIPLOMS

Fizkolektīva priekšsēdētāja kabinetā ar spieķi rokā iekliboja jauns vīrietis.

— Ko es redzu! — priekšsēdētājs priecīgi iesaucās.

— Mani, — ienācējs drūmi atbildēja.

— Atnācu, lai tu man izsniegtu diplomu.

— Diplomus? Zani, par ko tad tev?

— Par to, ka es piedalījos rūpnīcas spartakiādē un uzvarēju.

— Nu gan izdomāji! Tie, kas uzvarēja, diplomus jau ir saņēmuši.

— Kā tad, vieniem prieki, citiem bēdas! — Zanis sarūgtināts iesaucās. — Saņēma tie, kas noplivināja kaut kādus nieka simt metrus, bet es skrēju kilometru līdz veikalam un ar pilniem tīkliņiem atpakaļ! Un ne jau vienu reizi vien!

— Nesaprotu, kāds tam sakars ar spartakiādi!

— Vistiešākais. Pats taču spartakiādes rautā piedalījies.

— Piedalījies. Bet bankets bija pēc spartakiādes!

— Un es izmežģīju kāju pirms, gādādams banketam visu nepieciešamo.

— Tā. Cik es saprotu, tu par to gribi saņemt diplomu?

— Protams! Jo sieva, redzi, netic, ka es skrēju.

— Uz veikalu?

— Nē taču! Es viņai saku: «Gribēju uzvarēt, tāpēc kritu uz finiša lentītes un krizdams izmežģīju kāju.» Bet viņa: «Ja tā, kur ir diploms?» Bet diploma nav.

— Hm, nepatīkama situācija... Zini, varbūt izdarīsim tā: organizēsim, lai tev piešķir pabalstu kā cietušajam, sabiedrisku darbu dārot.

— Neder. Tad jau labāk uzraksti izziņu, ka nevarat diplomu izsniegt tāpēc, ka diplomu, piemēram, izbeigušies. Citādi sieva saka: «Zini, kas jums tās par spartakiādēm! Pietiek, vairs nelaidīšu!»

— To nevar pieļaut! — fizkolektīva priekšsēdētājs iesaucās. — Kā tad mēs bez tevis iztiksim! Zini, es tev izrakstīšu diplomu kā desmit tūkstoš metru skrējiena dalībniekam. Apmēram tik daudz taču būsi noskrējis.

— Vismaz! Un, tā kā šī skrējiena spartakiādes programmā nebija, es kā vienīgais dalībnieks izcīnīju uzvaru.

A. DZIRNIS

U. MEZAVILKS

Rūpnīcā «Spara rats» reiz ieradās večiņa. Vēlāk, kad šo lletu izmeklēja, sargs uzrakstīja direktoram paskaidrojumu:

«Es domāju, viņa nes pusdienas savam mazdēliņam, kas strādā mūsu rūpnīcā...»

Veča legāja nažu cehā un izvilka tuteni. Pālesībā tas nebija nekāds duramais, bet sle-
ra nazis ar robotu asmeni. Viņa nebūt negra-
sījās kādam brukt virsū, gluži otrādi, bija
noskaņota miermīlīgi un ļoti pieklājīgi appra-
sījās pēc priekšniecības. Tā kā neviena cita
fuvumā nebija, viņai parādīja ceha priekšnie-
ku Nādiņu Klimsi.

— Vai jūs šitos te taisāt! — viņa gribēja zināt.

— Mēs, mēs, mammell — ieraudzījis nazi, Klimskis atteica. — Nu, un kas tad ir!

— Apskaties, dēls, labi, — večiņa sniedza rīku. — Tas ir slikts nazis.

Prīekšnieks paņēma siera nazi un sāka aplūkot. Nazis patiešām bija taisīts pavirši — spals greizs, kniedes vaļīgas, gofrējums nepilnīgs, tas atgādināja zāģu zobus pēc tam, kad ar to mēģināts zāģēt naqlas.

Pienāca pāris strādnieku. Arī tie aplūkoja nazi.

Jā nebūtu pienākuši, viss varbūt beigtos citādi. Večiņai nazi apmainītu. Izmeklētu pašu spožāko un taisnāko, bet šo izmestu ražošanas atkritumos. Pasaulē jau tāpat ik gadus izmet atkritumos lielu daudzumu vēl diezgan

labu un lētojamu siera nažu. Vīens vairāk vai mazāk — sīkums.

Taču Nādijs Klimskis nevarēja strādnieku
acīs palikt par aunu, ko var apvārdot kaut
kāda vecene. Padomā tikai! Nazis viņai slikti!
Citas sieru loka iekšā vispār bez naža!

— Nazis ir labs. Sieru ar to var griezt. Nekas sieram nenotiks.

— Bet viņš kustas! — večina iesaucās.

Prēksnleks nodomāja, ka varētu paņemt āmuriņu un uzsist pa kniedītēm. Tad nekustētos. Bet nu par atkāpšanos vairs nevarēja būt runas. Nādijs Klimskis nebija cilvēks, kas nespāstu, ko dara.

— Mijā mammelīt! — viņš svinīgi sacīja.
— Katra manta, ko mēs taisām, pilnīgi atbilst valsts standartiem un e-ta-lonam!

Tā, protams, nebija taisnība, tie bija meli, turklāt diži. Bet diži meli var būt ļoti pārlicinoši. Likās, ka arī šoreiz tie iedarbojās. Večiņa aplkusa. Tomēr tā bija maldīga šķetamība, jo nākamajā mirklī viņa atkal kerunājās:
— Vai tu, dēliņ, man varētu parādīt to etalonu?

Klimskis lika atsaukt noliktavas pārzini Vēriņu ar siera naža etalonu. Kad večiņa to ieraudzīja, viņai iemirdzējās acis. Viņa paņēma etalonu, nopajūjāja to, un nevainojami populētais metāls tūlīņ atplaisknīja visas krāsas, kas bija apkārt — dienasgaismas spuldžu baltumu, senu dzeltenumu, zilās debess gabaliņu ar zaļu koka siluētu aiz seha logiem.

— Nu! Te viņš ir, tas etalons, — priekš Klimskis teica. — Tieši tāds pats nazis jūšējs, tikai ar to starpību, ka jūšējais mazlāķķēpis ar sieru, bet mūsējais, redzat, pēšanas ir rūpīgi nomazgāts, ko nevar sacīt par jūšejo... Ja jums, mammel, arī būtu laipnieties to izdarīt, tagad redzētu, ka abi naīr pavisam līdzīgi.

— Līdzīgi, tu saki, dēlin...

— Pilnīgi! Kā divas piles!

— Un viēnā cenā?

— Vlenā, vienā, mammel, redzat, te rubu
divdesmit un te rubuldivdesmit.

**Priekšņeks, iedomājies, ka veča tūlīt bū
spiesta aizvākties, stāvēja liels, varens, gudrs
un pat mazliet iedomīgs.**

— Tu saki, vienādi, un tam nav nozīmes
viens vai otrs?

— Nav nozīmes, — priekšņleks apstiprināja.

— Nu labi. Tad paldies par paskaidrojumu, — večiņa teica. Tie bija viņas pēdējie vārdi. Viņa lebāza kabatā etalona nazi un aizčāpoja. Pēc dažiem mirkļiem večiņas vairs nebija.

Pavēlē, ko direktors šai sakarā izdeva, tika ierakstīts viens no viņa dižākajiem domu graudiem: «Etalons nav prece un tas nav paredzēts plašam patērinam.»

I. BĪTENIEKS

— KĀDAS IR JŪSU SUBJEKTĪVĀS DOMAS?
— OBJEKTĪVI IEMESLI. ,

J. MELGAILIS

E. RUSMANIS

— BIEDRI INSPEKTOR, MĀCĪTIES NEKAD NAV PAR VĒLU.

D. BREIKŠS

— KĀ TAS JUMS IZDEVĀS!!

E. O'SS

— UN TREŠĀ VĒLĒSĀHĀS: LAI MAN TICETU, KA VISU TO ESMU NOPELŅIJS AR GODĪGU DARBU!

E. OZOLINS

JAUNĪBAS KĻŪDA

Pusdienas ieturēju pustukšā ēdnīcā. Ēdienu izvēle nebija nekāda lielā — biešu zupa, šnicele, komposts. Atbrīvojis paplāti pie kāda brīva galdiņa, gāju pēc nepieciešamajiem rīkiem — karotes un dakšiņas. Kārtējo reizi nozvērējos ņemt nepieciešamos rīkus līdzī no mājām. Kāpēc par ēdnīcas inventāru uzskata šos greizos alumīnija veidojumus, nekādi nevaru saprast. Nosaucot tos par galda piederumiem, tiem bija stipri vien glaimots. Protams, te bija redzamas sabiedriskās ēdināšanas darbinieku rūpes, lai nevienš no apmeklētājiem nekristu kārdinājumā karoti vai dakšiņu iebāzt kabatā un, lai viņam, ieraugot nazi, pasarg dievs, neienāktu prātā slepkavnieciskas domas. Tāpēc, drošs paliek drošs, — nažus nedod nemaz, bet dakšiņas un karotes...

Tā, domās cilādams šo svarīgo problēmu, aizmaldījos pie galdiņa, kur biju atstājis savas kompleksās pusdienas. Ak vai!... Dūšīgs tēvainis pašlaik beidza strēbt biešu zupu un ar skubu ķērās pie otrā ēdiena. Neteikšu, ka esmu liels šniceles cienītājs, tomēr šai gadījumā labprāt būtu to apēdis pats. Apēdēd uz krēsla iepretim dūšīgajam un mēģināju glābt vismaz kompotu. Tomēr dūšīgais bija veiklāks. Pamanījis manu roku virzāties uz glāzes pusi, viņš satvēra to savā varenajā ķetnā. Iekšēji jutu, ka kaut kas būtu jādara, ka tā to lietu nevarētu pamest, bet, palūkojies uz tēvainā iespaidīgo būdu, pieticīgi norīju siekalas.

«Tik tālu jau esi nonācis,» domās nolamāju sevi. «Nu jau arī tavas pusdienas apēd citi. Tāpat kā toreiz tas sprukstiņš Žanis...» «Vai drīkstu lūgt tavu dāmu?» un es, vientiesīgais: «Jā, jā, lūdzu...» Lai gan vajadzēja teikt: «Liec mierā manu dāmu! Es pats ar viņu dejošu!» Tagad Almiņa būtu mana sieva un es pusdienotu mājās, nevis kvernētu šai nožēlojamā ieskrietuvē, kur manas pusdienas apriņģi citi. Man tagad vajadzētu uzstāt dūri uz

galda un teikt: «Liec mierā manu šniceli! Es pats to ēdīšu!» — bet es tik sēzu un skatos, kā šis rij, baltu aci uz mani bolīdams. Lupata es esmu un vienmēr tāds esmu bijis... Tad, kad dalīja prēmijas, visi zināja, ka tā pienākas man, bet dabūja Žanis, tas sprukstiņš, jo viņam, redz, sieva un divi bērni. Būtu es toreiz teicis: «Liec manu dāmu mierā!», prēmija būtu mana un es pusdienotu mājās, nevis sēdētu šeit ar kurkstošu vēderu...

Pēkšņi sirds man priekā salēcās: uz blakus galdiņa kūpēja manas pusdienas! Izmetis novēlotu labu apetīti, jo dūšīgais jau slaucīja ar delnas virspusi muti, ar skubu metos virsū biešu zupai. Bet nepaguvu ne karoti

mutē iebāzt, kad kāda roka spārīgi iebelza man pa pakausi ar to pašu alumīnija ķemu, ko šeit dēvē par karoti.

«Nekauņa!» es gribēju uzblaut, jo manī modās vīra dūša, un nolēmu par spīti nekaunīgajam uzbrukumam, noēst visu līdz pēdējai kripatai. Diemžēl no tā nekas neiznāca. Kad gluži sašļucis piecēlos no galda, apkalpotāja teica:

— Es tevi jau sen vēroju! Nolik pusdienas uz tā galdiņa, bet pats vazājies apkārt, citus ēdējus traucēdams!

Patiešām, tur neskartas, bet jau pavisam atdzisušas stāvēja manas kompleksās pusdienas. Sarūgtināts ēzdamis auksto, negaršīgo virumu, rūgti domāju: «Ak, kāpēc es toreiz tam sprukstiņam Žanim neteicu, lai liek manu dāmu mierā! Es pats ar viņu dejošu...» Par šo savas jaunības kļūdu tagad man jācieš visu mūžu.

VISVARIS PIJUNKŠKIS

TĀ MĪLĀ MANTA

Satiku paziņu.

— Kā tu dzīvo? — prasu.

Šis saviebjas, it kā es viņam būtu uzkāpis uz varžacs.

— Diez kas nav, — saka,

— nav ar ko lielīties. Bet tu kā?

— Lieliski! — es pasmaidu.

Paziņa izskatās varen izbrīnīties.

— Nepūt nu pīlītes! — viņš saka. — Tā nemēdz būt, jo, cik man zināms, tev nav nekā tāda, ko citi jau sen nebūtu iegādājušies.

— Nu un tad! Man nav, tev ir. Un tomēr tu saki, ka dzīvo slikti.

— Šis tas man liešām ir, tomēr ne tik daudz, lai dzīvotu labi.

— Okei, ņemsim pēc kārtas: mašīna tev ir, krāsainais televizors arī ir.

— E, — paziņa atmet ar roku. — Tu labāk paskaties, kas ir citiem!

— Kādiem citiem?

— Nu, kaut vai manam kaimiņam. Viņam ir luksa žigulis, man tikai tāds sagrabējis zapiņš.

— Skaidrs! Tev steigdzīgi jāmaina sava vērtību mēraukla, citādi tu visu mūžu nodzīvosi kā neapmierināts īgna. Saki, kāpēc tev jāskatās, kas ir tavam kaimiņam!

— Bet uz ko tad lai es skatos? Uz tevi, vai?

— Kāpēc uz mani? Skaties kaut vai uz Maķedonijas Aleksandru vai uz franču Ludviķi čelrpadsmīto. Pēc tavām domām, kā viņi dzīvoja?

— Tu vēl prasi! Viņi taču bija valdnieki! Bet kas esmu es?

— Valdnieki gan, bet kas viņiem bija? Galma intrigu saindēta atmosfēra, tas, pirmkārt. Un, otrkārt, — vai Maķedonijas Aleksandram, piemēram, bija stereo

— Nu gan pateicil Toties viņam bija zelts, dārgakmeņi!

— Tādas mantas bija arī citiem valdniekiem. Toties viņi, tic man, aci nepamirkšķinot, atdotu pāris maišļu zelta par vienu lodīšu pildspalvu, kas maksā 35 kaņeikas. Jo tad viņiem patiešām būtu kaut kas tāds, kā citiem nav.

— Jā... — brīdi padomājis, paziņa sapņaini teica. — Ja es dzīvotu ar savām grabažām pirms kādiem kaut vai pieciem gadsimtiem, tad gan patiešām varētu justies laimīgs.

— Un kas tagad tev liedz šo prieku? Paskaties, Ričards Trešais bija ar mieru mainīt pusi karaļvalsts pret zirgul Vari iedomāties, cik viņš dotu par tavu zapīņu?

— Ja viņš zinātu, ka tas krāms laiku pa laikam jādzen uz autoservisu, neko viņš man nedotul Drīzāk liktu mani pakārt tuvākajā zarā.

— Redzi nul! Varbūt es jūtos labi tieši tāpēc, ka man tādas mašīnas nav. Un citu krāmu, bez kuriem itin labi varu iztikt. Vai tas ir maz, lai cilvēks justos laimīgs?

— Diez kas jau nav...

— Un ko tev vēl vajag?

— Ak dievs, viņš vēl prasa! Man ir vesels saraksts, ko man vajag! Mašīnai tupeles nodilušas! Dēls prasa velveta džinsus! Sieva... ak, vai tad visu var uzskaitīt! Daudz ko vajag! — paziņa uzmeta man raizpilnu skatienu, atmeta ar roku un aizsteidzās. Cilvēks, kuram pieder tādas bagātības, par kādām Maķedonijas Aleksandrs nevarēja pat sapņot, un kurš tomēr nejutās laimīgs.

ORIGINALĀS SPORTS

Šopavasara Dītriķa darbavietā diezīn aiz kāda iemesla sāka vētrāini attīstīties sporta dzīve. Lai gan iemesls, ja labi palūkojās, bija saskatāms, — tas bija sieviešu dzimtes iemesls, kas, mīlīgi vidzinādams, apstaigāja visus darba iecirkņus un aprunājās ar katru darbinieka vienību personīgi. Tādi kontakti palaikam izrādās auglīgi, īpaši, ja tas notiek jaukā pavasara dienās, tad pat apsūņojis celms jūtas glaimots, ka viņam pievērsta tāda uzmanība.

Kad mīltīgā radība pienāca pie Dītriķa, pirmā saskatīšanās īpašu veiksmi nesolīja. Kad Dītriķis gribēja, viņš prata skatīties ārkārtīgi stindzinoši, ik kā viņa dzīslās vienmēr būtu rīvējušas repīļa asinis.

— Es gribēju ar jums aprunāties, — meitene uzsāka, cik spēdama gaiši un optimistiski.

— Es atkal ne, — Dītriķis nepulējās slēpt savu nostāju un pagriezās pret runātāju ieskībi.

— Mūsu darbavietā fiziskā kultūra un sports līdž šim nepieļaujami pamesti novārtā, — meitene mīļi teica.

— Tā? — Dītriķa balst nevarēja jaust nekādu interesi.

— Jā. Šausmīgi, vai ne? Šeit, kur strādā tāda rostīga, enerģiska jaunatne... Es domāju, kopīgiem spēkiem...

— Ar maniem spēkiem nerēķinieties, — Dītriķis brīdināja. — Vismaz es nesportošu. Es neesmu zaķis, lai skrietu nezin kādas distancēs.

— Vai ķengurs, lai pārvarētu nezin kādus augstumus! — viņa sarunas biedre priecīgi uzvēra, un Dītriķis pret savu gribu iesmējās. Taču tūlīt viņa sejas izteiksme atkal sastinga. Meitene tomēr rādījās priecīga par to pašu mazumiņu. Viņa sacīja, bez skrīšanas un lēkšanas jau esot vēl... Jā, esot disciplīnas, kuras Dītriķim būtu kā radītas.

— Nevaru iedomāties, — Dītriķis sacīja un domās meklēja tādu drošāku atkāpšanās ceļiņu. Taču šoreiz viņam izmukt neizdevās. Meitene aizgāja no viņa tikai tad, kad Dītriķis bija apsoltījies piedalīties orientēšanās sacensībās. Aiznākamsvēdien, izbraukšana no centrālās stacijas pulksten septiņos astoņpadsmit minūtēs. Sievas un bērni līdzi nav jāņem.

Sievu un bērnus Dītriķis arī nebūtu varējis paņemt līdzi. Tāpēc, ka tādu viņam nebija. Dītriķis bija izteikts mūsdienu vīrietis un visdziļākās simpātijas jūta pats pret sevi. Var jau būt tiesa, ka dzīvot sev vienam pašam ir pagarlaicīgi. Bet, ja viņš apprecētos, viņam taču būtu jāšķir dzīvot kādai citai... Paldies! To Dītriķis sacīja sev pilnīgi pamatoti. Starp citu, orientēšanās — nu tā, cilvēku starpā — Dītriķim nebija gluži sveša. Viņu reiz tikpat kā bija noorientējusi uz sevi kāda braša blondīne. Dītriķis jau grāstījās... vai, bail atzīties, — taču pēdējā brīdī viņš izrēķināja, ka no abu tuvuma blondīne labumus varētu grābt abām sauļām, bet viņam pašam nerastos ne mazākais ieguvums. Tas nebūs pareizi, Dītriķis nolēma un, godīgs būdams, savu lēmumu paziņoja blondīnei. Viņa raudāja. Dītriķis palika akmensciets.

Tā nu līdž šim Dītriķis bija peldējies pa dzīves jūru visai pareizā virzienā. Tāfad viņam kā pieredzējušam vīrietim kaut ko no tās orientēšanās vienkārši vajadzēja saprast, tāpēc starta vietā viņš ne pārāk uzmanīgi klausījās instruktoru. Vispār viņu šī būšana nepavisam nevaldzināja. Dītriķis nebija nekāds uz mežu un ūdeni pasīstais, kas diezīn kāpēc alkst pēc kādas tur pilnīgas saplūšanas ar dabu. Dītriķis bija visnotaļ reālās kategorijas domājošs cilvēks. Pie dabas krūts viņš nebija piedabojams lēpot basām kājām. Tāpēc šodien gērbies viņš bija visnotaļ solīdi, varbūt kādu nieciņu par biezu gan, bet tik agrā rītā jau nevar izprogozēt temperatūru visai dienai, un sinoptiķus nu nepavisam nav ko klausīties. Un viņš taču nevienam nesūdzējās, ka ir par biezu gērbies. Savu vīrišķības tiesu, cik daba viņam tās bija piešķīrusi, Dītriķis valkāja ar mieru un dziļu pašcieņu. Apkārtējā

publika pirms izšķirējas komandas došanas grozījās, bīkstījās un čukstējās; Dītriķis stāvēja skaidra miera pilns un neskatījās ne pa labi, ne pa kreisi.

Kad sacensības dalībnieki bija izklīduši uz visām pusēm, tā arī līdž galam neuzzinājuši, kas viņiem īsti būtu darāms, Dītriķis apmierināts konstatēja, ka gadījums viņam kaimiņos nolīcis kādu diezgan lādztīgu vīru. Šis vīrs lieltījās, viņš protot lasīt karti. Taču pats galvenais, kā lāga vīrs priecīgi atzinās, bija tas, ka viņš šo apkārtni teicami pazīstot vēl no tiem laikiem, kad tepat tuvumā ganījās govīs un apkārtējā jauktu koku mežā lasījās sēnes. Dītriķis ar cieņu nolūkojās vīrā, kurš savā laikā darbojies kā vesela govju bara valdnieks. Dītriķa zināšanas par govīm, skaidru valodu runājot, bija tuvas nullei. Reizēm, tuvakajā laikā iepērkoties pienu, krējumu un paniņas, Dītriķis pat sāka šaubīties, vai tiešām šo viņiem pazīstamo produktu pirmsākums meklējams govī.

Abi ar to lādztīgo viņi lēni un mērķtiecīgi virzījās turp, kur viņiem galu galā vajadzēja nonākt. Lādztīgais, viņu sauca par Nikanderu, ieteica nesieģīties, neesot nekādas vajadzības pienākt pirmajiem un pēc tam saņemt neveiksminieku indīgās piezīmes par līšanu priekšā, iztaistīšanos labākiem nekā ir un tamlīdzīgi.

— Bet vai šai sporta veidā vispār ir kāda nozīme, vai tu pienāc pirmais vai ne? — Dītriķis painteresējās.

Nikanders bažīgi pavērs viņā: — Es tsi nezinu. Pirmajiem? Vai varbūt pēdējiem? Vai varbūt kādā noteiktā vietā?

Viņi gandrīz sasīrdējās. Beigās varēja vienoties tikai par vienu lietu: kaut kur viņiem bija jānonāk, tā vieta bija atzīmēta uz kartei lādztīga papīra gabala, ko Nikanders turēja sauļā. Un vai ar to nepietika? Jāprietiek, Nikanders sacīja, un beigās Dītriķis viņam piekrita. Ja jau svētdiena tā vai tā bija pagalam. Nikanders atzinās, viņš esot kaislīgs zolītes spēlētājs.

— Lai būtu šī svētdiena, bet cita neviena, un lai viņi izput! — viņš teica.

— Lai viņa izput, — Dītriķis paklusām izlaboja, un Nikanders paskatījās viņā un tad teica, viņam tas nu esot pilnīgi vienalga. Gluži draudzīgi viņi slāja caur diezgan purvainu meželi, un Nikanders teica, viņš no vietējiem dzirdējis, šai mežā esot ieperinājušās ērces.

Dītriķi tas satrauca. Viņš regulāri skatījās raidījumus «Veselība viena, slimību daudz» un uzskatīja šo teicienu par izcili pareizu.

— Klausies! — viņš drebošā balstī sacīja Nikanderam. — Tad jau iznāk, viņi ar nodomu iegrūduši mūs šai postažā. Tas ir noziegums! Vai tu tā nedomā?

Nikanders atsaucās, viņš nedomājot vis. Un ar ērcēm esot tā, ka citus tās kožot, bet citus atkal atstājot bez ievērtības. Viņam, piemēram, esot viens brālēns, tas ir, viņam esot vairāki brālēni, taču dotajā momentā viņš runājot tikai par šo vienu brālēnu, — jā, un tad šo brālēnu ērces esot izkodušas vienos robos. Bet brālēna sievu šie nerādījumi vispār neesot ievērojuši, lai gan brālēns kā krietns laulāts draugs visur ejot tikai kopā ar sievu. Un pēc tam guļot pa slimnīcām. Jo viņam arī putes nepalīdzot.

Dītriķis nezināja, ko atbildēt. Viņam negribējās jautāt, vai Nikanderu pašu ērces kož vai ne. Un viņam negribējās no tā kaut ko secināt.

Nikanders, laikam sajutis Dītriķa depresiju, kādā sevišķi kokiem un krūmiem aizaugušā stūrītī kļuvis iesvilpās un pamājis Dītriķim apstāties. Kad Dītriķis to bija izdarījis, Nikanders no kabatas izvilkā plakānu pudelīti un teica...

Un Dītriķis teica, viņš nekad...

Un Nikanders sāka smieties un sacīja, tas esot labākais līdzeklis pret ērcēm. Jā, teiksim, nav pie rokas poliklīnikas ar potēm

Tā kā poliklīnikas tiešām nebija, Dītriķis lika pie mutes pilno uzgriežamo vāciņu. Tūlīt

viņš arī aizrijās un sāka sprauslot, bet pī tam asarainām acīm pavērs Nikanderā pārmeloši sacīja, kāpēc tas neesot brīdinājītru spirtu viņš nevarot...

Un Nikanders atteica, zīdaiņu putrīnas tās reizēs arī neesot ko brūķēt.

Ar ofru mēriņu Dītriķis tika galā veicīgā. Viņš jau grāstījās kaut ko sacīt, taču aizmīrs ko gribējis, jo šai pašā acumirkli jūta, ka viņam kaut kas — vai varbūt jāsaka kāds? — iekož kaklā. Skaustā, pareizāk sakot, Dītriķis iebērēcās un ķēra sev pie skausta, un viņa vaigā atspoguļojās bailes un izmisums. Nikanders aizskrūvēja pudeli un apjautājās, kas noticis.

— Man iekoda, — Dītriķis ar roku ķeksē sev aiz apkakles, — lūdzu, paskaties šeit! Nikanders skatījās.

— Tur nekā nav, — Nikanders pēc brīža sacīja. — Tīrs un tukšs.

— Varbūt bija un pazuda?

— Ērces tā nedara, — Nikanders sacīja — Ērces iekož un paliek.

— Ērces?

— Nu skaidrs, ka ērces, es taču visu laiku par to runāju. Ērce iekož un ielaiž savu ind un gatavs tas cilvēks ir. Citi uzreiz neno mirst. Viņi tikai paliek traki. Un pavasara mēnešos ērces ir visbīstamākās.

Dītriķim viegli sajodzījās kājas. Kalendār jau trešo nedēļu rādīja maiju.

— Un tev neviens neiekoda? — Dītriķis vā

jā balstī pavaicāja.

Nikanders paskaidroja, ka viņam iekodi neesot neviens, un tas esot ļoti labi. Ja a Dītriķi kas gadītos, tad vismaz viņš, Nikanders, varēšot Dītriķi aizgādāt līdž kādai vietai, kur būšot iespējams sniegt medicīnisku palīdzību. Tas ir, ja nebūšot par vēlu.

Kādu laiciņu valdīja saspīlēts klusums. Tad Nikanders atskrūvēja savu pudelīti un jautāja, vai varbūt Dītriķis gribēšot vēl malciņu? Dītriķis pavērs runātāja pavisam dīvainu skatienu, tad izrāva blaķi Nikanderam no rokas un vienā rāvienā iztukšoja to.

— Un kā tev tagad ir? — Nikanders pajautāja, kad bija atļāpies no pārsteiguma. Dītriķis atteica, viņam guršot kājas... un tad viņš ieraudzīja Nikanderā seju neslēptas līdzjūtības izteiksmi, un tad...

Tad viņš izdzirda krūmu zaru švīkstēšanu sev gar ausīm. Liekas, aiz muguras Nikanders kaut ko kiedza. Lai kiedz! Dītriķis tikai skrēja. Viņš skrēja bez kartes un azimuta, lādztīgu skrējienus sauc arī par amoku. Viņš skrēja, kā nebija skrējis arī jaunības laikos. Istenā staltbrieža skrējienā, trūka tikai uz muguras atliektu ragu, — bet kur lai Dītriķis ragus ņemtu, viņš taču nebija precējies, — viņš aizjonoja garām finiša vietai, arī te viņam kaut ko nosauca pakal vairākas balstis, un viena no tām šķīta kādreiz jau dzirdēta, bet Dītriķim bija vienalga, kas sauc un ko sauc. Šis nebija no tiem brīžiem, kad cilvēks klausās balstis, viņš joza tālāk, atpakaļ neskatīdamies, un balstis vairs nebija dzirdamas, diēvs ar viņām. Galu galā tā bija pati providence, kas viņu vadīja un beigās izvadīja laukā uz šosejas, pavisam tuvu no autobusu pieturas stabiņa.

Dītriķis apstājās, nopurinājās un norausa sev sviedrus no pieres. Vienu brīdi viņš pabrīnījās, cik vientuļā vietā sevi atradis... tad viņš pārcilāja prātā visu notikušo... Un visbeidzot viņš iedomājās, ka kodēja taču varējusi arī nebūt ērce.

Bija tā diezgan vientuļi te uz vientuļā ceļa. Tā balss, kas viņam pirmīt likās tik pazīstama... Viņš atcerējās meiteni, kas bija organizējusi visu šo dzīvības bīstamo pasākumu. Un viņš atcerējās arī viņas smaidu... Šeit nebija neviena, kas Dītriķim uzsmaidītu.

Bet tad viņš sapurinājās. Tas, kas viņam skanējis ausīs, varēja būt bijis tikai tāds sirēnas vilinājums!

Nē, Dītriķis nolēma. Vientuļbāl Tieši tā piederas stipriem gariem. Viņš nebija nekāds zaķis. Vai ķengurs.

Dītriķis nolēma, ka viņam pilnīgi pietiek ar šo atziņu.

DRAUGU HUMORS

KIPERUS ● KROKODIL ● NIANGI ●
PEREC ● PIKKER ● ŠLUOTA

V. SUHOCK

I. TRULLS

I. KEINASVILI

— SADALISIM BRĀLĪGI!
— NU NEI LABĀK UZ PUSEM!

V. JONICA

— MANI SANATORIJĀ IEDZINA KUŅĢIS, BET TEVI!
— AKNASI

I. ALEKSANDROVICS

NOKORIĢEJA.

J. CEREPANOVS

MALSIM KAFIJU KOSMOSĀ!

Tējas vārīšana un dzeršana kādā tālā Austrumzemē kopš seniem laikiem tiek uzskatīta par sarežģītāko un skaistāko rituālu, kādu vien cilvēks ir spējis izgudrot. Vispirms namatēvs zelta katliņā uzvāra ūdeni, tad paklanās viesiem, pēc tam ieber porcelāna trauciņā tējas lapiņas, tad viesi paklanās namatēvam, pēc tam... Vārdu sakot, tējas dzeršana nav joka lieta.

Tagad ar drošu pārliecību varam apgalvot, ka turpmāk kafijas dzeršanas rituāls būs vēl sarežģītāks un vēl skaistāks. Šo prognozi ir izteicis slavenais profesors Dižprātiņš, liels kafijas cienītājs un dziļi erudīts zinātnieks. Viņa prognoze dibinās uz loģiskiem secinājumiem, pie kuriem profesors nonācis visai neparastā veidā.

Kādu rītu viņš nolēma uzvārt brokastīs tasīti kafijas. Profesors kā parasti paņēma «Straumes» ražotās kafijas dzirnaviņas, lai iebērtu tajās sauju kafijas pupiņu. Kā tas notika, kā nē, bet dzirnaviņu vāciņš profesoram izkrita no rokām un saplīsa. Būdam prātīgs cilvēks, profesors devās uz veikalu, lai nopirktu jaunu vāciņu, bet... Jā, jūs uzminējāt, nevienā veikalā kafijas dzirnaviņu vāciņu nebija!

Te nu profesors sāka domāt. Ar prātu spriežot, kafijas dzirnaviņas tagad vajadzēja sviest prom un pirkt jaunas. Diemžēl arī jaunu dzirnaviņu vāciņš var izkrist no rokām un saplīst... Un ko tad? Pirk! trešās dzirnaviņas? Tāda rīcība būtu idiotiska, bet profesori neko idiotisku nedara. Kur izeja? Pēkšņi profesors priecīgi palēcās gaisā — viņš bija atradis izeju! Kafiju vajag malt kosmosā, jo tur nav zemes pievilcības spēka, tāpēc dzirnaviņu vāciņš tur nokrist un saplīst nevar!

Tātad turpmāk kafijas mīļotāji vispirms kāps raketēs, uzlidos kosmosā un bezsvara stāvoklī samals kafiju. Lidojuma izdevumus segsot rūpnīca «Straume». Te gan jāpiebilst, ka šī ziņa nav

pasmelta drošos avotos, tāpēc apgalvot ar pārliecību, ka tā būs, nevar.

VAI SAPNĪ VAR MATERIALIZĒTIES!

Tas varbūt izklausās drusku joctīgi, bet daži nopietni zinātnieki nododas sapņu pētīšanai. Kā viņi to dara? Pavisam vienkārši — lūdz atbildēt uz jautājumu: «Ko jūs redzējāt sapnī?» Atbildes, protams, ir ļoti dažādas. Viens sapnī redzējās čūsku, otrs sievasmāti, trešs ceptas nagliņas ar rozīnēm, un tā tālāk. Īsi sakot, sapnī redz visu ko.

Nesen, aptaujājot simt personas lauku rajonos, zinātnieki konstatēja interesantu faktu — desmit aptaujāto sapnī bija redzējuši mopēdus. Un visi mopēda nosapņotāji izrādījās pastnieki!

Pirmajā brīdī šķita, ka pastnieki sapņo par mopēdiem ļoti vienkārša iemesla dēļ — viņiem nav ar ko pārvadāt vēstules. Lai pārbaudītu sava secinājuma pareizību, zinātnieki vienam no aptaujātajiem pastniekiem uzdāvināja mopēdu. Pastnieks pakratīja galvu un nopūtās:

— Paldies, bet... Zināt, ar šitādu spurkšķi pastnieks var nobraukt apmēram mēnesi, un tad sākas bezgalīga remontēšana. Pabrauc nedēļu, remontē, pabrauc pāris nedēļas, remontē... Kāpēc es sapņoju par mopēdu? Es sapņoju par izturīgāku, speciāli pastniekiem konstruētu mašīnu! Pašreiz mums klājas diezgan grūti. Ar velosipēdiem braukājot, vakaros sāp kājas, bet uz motocikla vecāka gadagājuma pastniekiem un īpaši pastniecēm sēsties bail. Izturīgs mopēds būtu īstais. Diemžēl tāds ir redzams tikai sapnī...

Pēc sarunas ar pastnieku sapņu pētnieki nolēmuši aptaujāt «Sarkanās zvaigznes» konstruktorus. Nav izslēgts, ka arī viņiem rādās sapņos pastniekiem piemērots mopēds. Tādā gadījumā sapņu materializēšanās iespēja būtu stipri reāla.

A. ĪSAIS,
zinātņu kandidāts

Es jums teikšu tā — celtniecība ir un ir viena jautra būsana! Nu akurāt kā tāda veclaiku zīņu spēle ar pamatīgu izdziedāšanos un, kā teica mūsu vecmāmiņas, «riktīgu izspēlēšanos».

Visa būšana sākas ar to, ka celtnieki ierodas būvlaukumā, sacīsim, Skaistkalnes ielā, kur paredzēts celt jaunu skolu, un ierauga: tieši tai vietā stāv mājas. Un mājās dzīvo cilvēki. Celtnieki žirgtā soli apstaigā būvlaukumu un dodas pie pasūtītāja — Rīgas pilsētas izpildkomitejas Kapitālās celtniecības pārvaldes.

— Mēs nevaram strādāt, mēs nevaram celt! — celtnieku ansamblis braši nodzied.

Pasūtītājs uzvelk fraku, baltus cimdus, uzliek galvā melnu cilindr un dodas uz būvlaukumu. Jo pasūtītāja pienākumos ietilpst to atbrīvot.

— Izgaistiet! Pazūdiet! — pasūtītājs skraida ap celtnēm. Taču mājas stāv kā stāvējušas. Velti nopulējies, pasūtītājs kopā ar celtniekiem dodas uz Rīgas pilsētas izpildkomiteju un nu visi korī pūš:

— Pa-lī-dziet!...

Nevar teikt, ka pilsētas izpildkomitejā viņus neviens neklausās un nedzird. Dzird. Un klausās. Tomēr, līdz tiek pie darīšanas, skaties, 1980. gada maija vietā jau pienācis 1981. februāris.

Bet pēc kāda laiciņa pasūtītājs, rokas laužidams, stāv būvlaukuma vidū un atkal vaimanā:

— Mīļie, labie, vai nevarētu ātrāk... Vai nevarētu ātrāk, mīļie, labie...

Mīļo, labo vietā viņam atbild viena balss:

— Materiālu nav! Cilvēku nav! Mehānismu nav! Kārtības nav! Nekā nav!

Kad pasūtītājs sāk čīkstēt sevišķi neatlaidīgi, celtnieks nobasē:

— Un tu pats? Kur siltums? Kā lai strādā ziemā? Kur projektu dokumentācija?!

Seko mēmā aina. Pasūtītājs bez skaņas plāta muti. Jo viņam nav ko teikt.

Vēl spraigāk iet, kad spēli tiek iesaistīti būvmateriālu ražotāji. It īpaši ansamblis no 3. dzelzsbetona rūpnīcas.

Jaunajā Mežciema mikrorajona bērnodrāzā pēc ilgstošas savstarpējās apdziedāšanās starp augstākminēto pasūtītāju un celtniekiem — Lielpaneļu tresta 13. celtniecības pārvaldi — darbi jau bija sasnieguši to pakāpi, kad krāsotāji ķeras pie āza ragiem, un te notika neparedzētais: vienā jaukā brīdī pārsejuma paneli pēkšņi sāka liekties un brukt.

— Glābjas kas var! — ieaurējās gan pasūtītājs, gan celtnieki un joņ pie būvmateriālu ražotājiem.

Rūpnīcas ansamblis viņus sagaida ar dziesmu: — Dzērājs brālis bēdējās...

Pasūtītājs ierauj galvu plecos, sagumst un aizvelkas uz savu kantori domāt grūtas domas. Celtnieki izklīst, atstāj objektā tikai dežurējošo solistu. Bet rajona Tautas izglītības nodaļas darbinieki žēlabaini dzied:

— Cik bēdīgi tie vecāki...

Jo celtnieku darbam beigas nevar saskatīt. Un ne tikai Rīgā. Tās nav saredzamas arī Aucē, tāpat kā Limbažu rajona Liepupes ciemā un Jelgavas rajona Kaigu ciemā, kur ceļ skolas.

Tā pienāk fināls. Finālā, kas norisinās republikas vadošajās iestādēs, pasūtītāji celtnieki un būvmateriālu ražotāji saskanīgi dzied labi zināmu dziesmiņu:

— Mēs solām! Būs!

Nu viena lustīga būšana tā celtniecība! Un kas par izspēlēšanos! Taisni prieks skatīties!

A. RUĶĪTIS

— NEBLEJI DOMĀJU, KO DARĪT, LAI TU PALIKTU DZĪVS UN ES BŪTU PAEDIS...

Studente Odziņa

— Atvainojiet, lūdzu, esmu studente Odziņa!

— Odziņa... Odziņa... Ahā, jūs sēdējāt pirmajā rindā un lekcijas laikā lakoja nagus ar «Pollenas» trīsdesmit septiņā numura laku?

— Nē, es...

— Ak jā! Jūs taču gulējāt un desmit minūtes pirms lekcijas beigām jums somā zvanīja modinātājs!

— Tā nebiju es, profesors! Es...

— Pareizi, atcerējos! Puskilograms halvas, divas tāfelītes šokolādes «Lukss» un trīsdesmit konfektes «Gotiņa»... Zināt, es sāku uztraukties par jūsu aizkuņģa dziedzeri — tik daudz saldumu...

— Ko jūs, es saldumus neēdu!

— Tad jūs bijāt tā, kas lekcijas laikā notamborēja modernu vestīti no trīspadsmit krāsu dzijām! Aprbrinoju!

— Profesors, es vispār neprotu tamborēt. Es...

— Kāpēc asaras? Vai tad jūs bijāt tā, k lekcijas pirmajās piecās minūtēs nospēlējāt kārtis kurpes? Zināt, tādas tagad nemaz nav modē un turklāt jūs taču paspējāt izraudzīties lekcijas laikā!

— Nē! Es esmu studente Odziņa!

— Bet ko tad jūs īsti darījāt, ka neva jūs atcerēties?

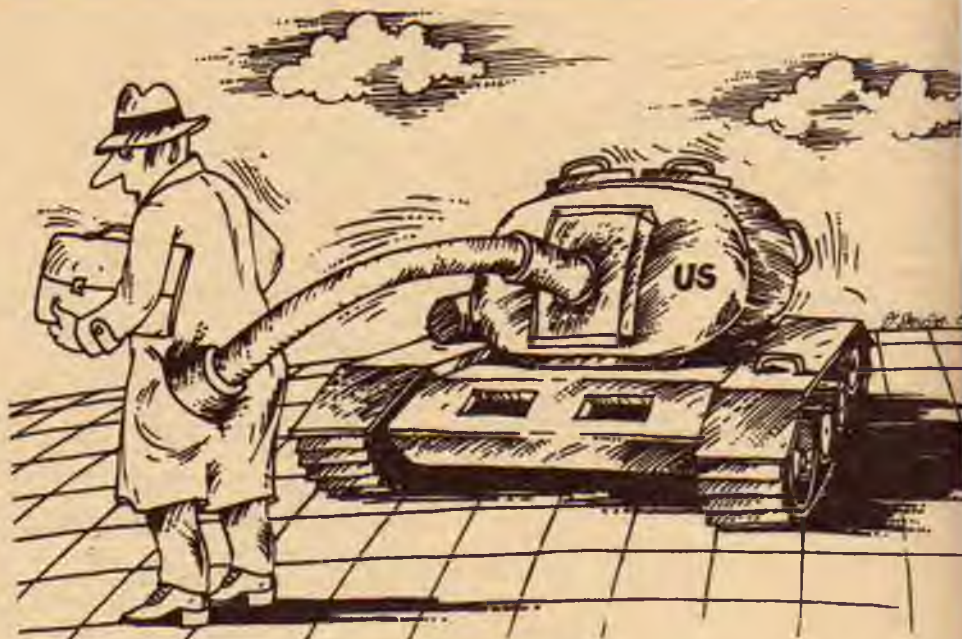
— Es vispār nebiju uz lekciju un ierad atvainoties par kavējumu!

— Nebijāt? Nu, vai zināt! Kavēt lekcij semestra beigās! Tas ir nepiedodami un vieg prātīgi!

DZ. ŠULC

E. OSS

DOLĀRA VALSTĪBĀ.

J. GRUŠIS

— VAJAG TIKAI GRIBASSPĒKA, NU TĀ, KĀ KAD GRIBI IZBĒGT NO ALIMENTIEM...

E. RUSMANIS

— INTERESANTI, KAS BIJA PIRMĀ — PUDELE VAI GLĪZĪTE?

Šis un tas par šo un to

Jauna meitene aizgāja ar līgavaini uz rikšošanas sacīkstēm. Viņa lika uz kādu zirgu, bet zaudēja.

— Paldies dievam, Roberto, — viņa teica. — ja es būtu laimējusi, es tik un tā nezinātu, kur to zirgu likt.

Vasarniece atved pie vietējā veterinārārsta suni, kas stipri cietis sadursmē ar dzeloņcūku.

— Cik esmu jums parādā? — jautā vasarniece, kad ārstēšana pabeigta.

— Piecpadsmit dolāru, mem.

— Ko-o-o? Jūs to vien mākat kā plēst no vasarniekiem naudu. Interesanti, ko jūs darāt ziemā, kad mēs te neesam?

— Audzējam dzeloņcūkas.

Kad mēs ar vīru izšķītrāties, es patu- rēju sev māju, bet viņš — mašīnu, motor- laivu un suni.

— Bet ko jūs darījāt ar naudu?

— To savā starpā sadalīja mūsu advokāti.

Dvīņu tēvam jautāja:

— Vai jūs tiekat galā ar dvīnīšiem? Viņi droši vien taisa milzīgu troksni?

— Nav tik trokšņi, — tēvs naskaidroja.

Iereibušais ienāk fotoateljē.

— Uzņ-ņ-nemiet mani g-grupā, — viņš saka fotogrāfam.

— L-l-lūdzu, — atbild fotogrāfs, — tikai nostājieties p-p-puslokāl!

Ārsts saka sava pacienta sievai:

— Jūsu dzīvesbiedrs nedrīkst dzert pārāk stipru kafiju. Tā viņu uzbudina.

— Bet, dokter, ja jūs zinātu, kā viņš uzbudīnās, kad es viņam ieleju vāju kafiju!

— Tu esi izkūkojusi prātul — tēvs rāj meitu. — Paskaties apkārt! Krāni tek, apmetums birst nost, televizors sabojāts, ledusskapis nedarbojas, bet tu taisies precēties ar dzejniekul!

— Es gribētu iemācīt dēlam spēlēt kādu pūšamo instrumentu.

— Bet vai viņam ir spējas?

— Protams. Viņš spēj nopūst sveci no piecu metru atāluma.

— Desmit dolāru par trīs minūšu sarunu! — jauns cilvēks uztraucas Ņujorkas telefona stacijā. — Pie mums Teksasā jūs varat pieteikt sarunu ar eili un izsaukt pie telefona pašu velnu, bet tas maksā mazāk par dolāru.

— Labrīt, dāme, telefonā...

«MX — PLĀNPRĀTĪBA»

Kopš tā laika, kad milzu apmērus sasniedza skeptiska attieksme pret presē publicējamo informāciju patiešām, mana dzīve kļuva par nepārtrauktu murgu. Šais dienās, piemēram, pie manis garāžā pēkšņi iebruka vesels bars izmeklētāju. Viņi meklēja lietiskus pierādījumus tam, ka savos feļetonos es publicēju dažādus izdomājumus. Nav grūti saprast, es biju satracināts.

Šiem tiem, kuri acīmredzot vienkārši nezina, ko viņi varētu darīt, bija radušās aizdomas, ka virknei manu rakstu par «MX-Pentagons» sistēmu nav pietiekama pamata. Tiem, kas manus rakstus par šo tēmu presē ir palaiduši garām, atgādināšu.

Es ierosināju uzbūvēt 250 finiera Pentagonus un ar smagajām mašīnām tos nemitīgi vadīt no vienas vietas uz otru. Starp citu, to pašu darīt arī ar aizsardzības ministrijas ēku. Es pacietīgi pierādīju, ka «MX-Pentagons» sistēmai ir jāstājas ierindā vienlaikus ar mobilo starpkontinentālo ballistisko raķešu «MX» izvērsšanu Savienoto Valstu dienvidrietumu tūkstos. Vairāki simti šādu raķešu, kas būs uzmontētas uz milzu transportieriem, nemitīgi mainīs savu atrašanās vietu, lai maldinātu krievus, un viņi nezinātu, no kurienes mēs varam izdarīt triecienu.

Tāču speciālisti lūrēšanā pa atslēgu caurumiem, kas bija ieradušies pie manis, paziņoja, ka «MX-Pentagons» sistēma, par kuru es esmu rakstījis, ir fikcija.

— Jūs pēdējā rakstā ir teikts, — galvenais izmeklētājs sacīja, — ka jūs jau esat uzbūvējis trīs Pentagona modeļus šai garāžā. Kur tad tie ir?

Šai brīdī sarunā iejaucās viens no viņa padotajiem.

— Bos, šai garāžā nepietiek vietas, lai uzbūvētu trīs Pentagonus, — viņš teica.

— Jā, patiešām, — priekšnieks piekrita. — Šeit laikam gan nav iespējams uzbūvēt pat vienu Pentagonu.

— Nu, protams, — es pasteidzos piekrist. — Tas nozīmē, jūs esat nopublicējis avīzē tīras fantāzijas? — viņi kori ieburcās.

Nomierināju viņus bez pūlēm.

— Vai liešām jūs gribat, lai krievi no mām slejām avīzēs uzzina, kur īsti atrodas mūsu finiera Pentagoni un kā sekas arī pati Aizsardzības ministrija? — es pavaicāju.

Viņi bija spiesti atzīt, ka man ir taisnība, un divi vai trīs pat izteica man pateicību par to, ka es ārkārtīgi modri sargāju noslēpumus, no kuriem ir atkarīga nacionālā drošība.

— Un tomēr, — grupas priekšnieks turpināja, — jums būs jāpasaka — protams, konfidenciali —, kur tiek būvēti finiera Pentagoni. Citādi mēs jūs sauksim pie atbildības par laistāju maldināšanu.

— Es tos būvēju pagrabā, — es teicu.

— Diez vai var uzbūvēt Pentagonu pagrabā, — galvenais izmeklētājs sacīja. — To taču nebūs iespējams dabūt augšā pa kāpnēm. Bet vienalga, vediet mūs!

Nokāpām pagrabā.

— Hm, kā jau es paredzēju, šeit nenotiek nekādi militāri būvdarbi, — viņš teica.

— Protams, — es sacīju. — Jūs laikam uzskatāt mani par idiotu! Kā lai es zinu, varbūt jūs esat VDK aģents. Tādā gadījumā mans pagrabs tu-lū, nemaz nerunājot par finiera Pentagonu ražošanas centru.

Grupā priekšnieka sejā parādījās skeptiska izteiksme. Mīmikas jomā šie vīri, jāatzīst, ir spēcīgi, bet tas arī ir gandrīz vienīgais, ko viņi prot.

— Iekams ķerties pie «MX-Pentagonu» ražošanas, — es paskaidroju, — visā valstī es slepeni iekārtoju 2500 «MX-pagrabu». Vienā no tiem, kura atrašanās vieta ir zināma tikai man, pašreiz izvērstā «MX-Pentagonu» ražošanas sērijā.

— Bet kas apmaksā «MX-Pentagonu» programmu? — viņš jautāja.

— Tas ir jautājums, kas aizved sānis no problēmas, — es atcirtu. — Lietas īstā būtība ir šāda. Vai jūs esat īsts amerikāņu patriots un maksāsiet par programmu, kas tiek izvērstā kā pretsvars krievu sistēmai «MX-Kremlis»?

Izrādījās, ka viņš par šādu sistēmu neko nav dzirdējis!

— Labi, paskaidroju, — es teicu. — Krievi būvē piecus tūkstošus finiera Kremļu, kas nemitīgi mainīs savas atrašanās vietas, lai sajauktu galvas mūsu raķešniekiem. Šie dati ir iegūti no viņu sevišķi slepeniem dokumentiem, kam izdevies tikt klāt.

Dabiski, viņš pieprasīja, lai es šos papīrus parādu.

— Man ļoti žēl, — es teicu, — bet tas nav iespējams. Tie ir ievadīti sistēmā «MX-SDI» (slepeno dokumentu iznīcināšana), kura sastāv no 10 tūkstošiem agregātu, kas visu laiku kursē starp Talahasī Floridas štatā un Sīrakjūs Ņujorkas štatā.

— Kā to saprast, jūs mani āžējat? — grupas priekšnieks sašūta.

Zināt, bija liešām sāpīgi raudzīties uz cilvēku, kas ar tādām mokām aptver absolūti acīmredzamas lietas.

KAS GAN VISS NENOTIEK PASAULĒ

Kā ziņo Londonas laikraksts «The Times» Noksvilas [Tenesijas štatā — ASV] mātītē Klaida Rikers noiesāts uz 6 gadiem cietumā par to, ka metis kādam konkurējošam sluc nātājam ar klaburčūsku.

Kā ziņo laikraksts «The Daily Telegraph» kādā nelielā Anglijas pilsētiņā apglabā mēsnieks. Viņa bērū ceremonijā koris dziedājis Baha korāli «Avis tagad var mierīgi gan ties».

Amerikas Savienotajās Valstīs ir parādījusies jauna profesija — dubultnieks. Cilvēks izskatās līdzīgi valsts un sabiedriskajiem darbiniekiem, kino un TV aktieriem, pelnā naudu, veikli izmantojot šo līdzību. Dubultnieki klejo pa gadatirgļiem, izstādēm, uzstājas estrādēs un pilda reklāmas aģentūru uzdevumus. Nesen Savienotajās Valstīs parādījās pāromas pāvesta Jāņa Pāvila II dubultnieks. Tēlpiesūtanā, kas atgādina pāvesta tērpu, amerikānis Eds Drjūss vārda pilnā nozīmē grāb naudu, pozēdams fotogrāfam Ziemassvētku kartīšu pagatavošanai un baznīcas grāmatu reklāmai. Tas, ka Drjūss nav katolis, bet luterānis, viņa biznesam nekaitē.

Ņujorkas bankieris Ričards Smits pie savas auto priekšējā stikla ir piestiprinājis šādu uzrakstu: «Nepleskarties! Šis automobilis pieder Mafijas štābam.» Smitam pēdējā laikā tika nozagti trīs automobiļi.

Kanādas avīzes reklamē speciālu bibliotēku, kurai jāpalīdz ledzīvotājiem tikt galā ar inflāciju. Lūk, dažu grāmatu nosaukumi: «Kā dzīvot labāk un tērēt par 20% mazāk!», «Kā ieguldīt naudu zeltā!», «Kā cīnīties ar inflāciju!», «Kā miljonāri pavairo savu bagātību!» Sevišķi tiek reklamēta grāmata «Kā nopelnīt līdz 100 dolāriem stundā!», kas maksā 13 dolārus 95 centus. Citas grāmatas ir lētākas.

Kā ziņo Hamburgas [VFR] periodiskais izdevums «Stern», Rietumvācijā pēdējais modes kļūdes ir plastmasas figūras, kas attēlo nacistu vadoņus. Par 5 markām, plemēram, var iegādāties fireru.

Gēteborgas [Zviedrijā] policists Bengts Bergsens lūdza sava iecirkņa priekšnieku viņu arestēt, jo viņš savai sievai esot iesitis ar cepešpannu. Priekšnieks jautāja, vai sleva zaudējusi samaņu.

— Nē, — Bengts atbildēja, — tāpēc es

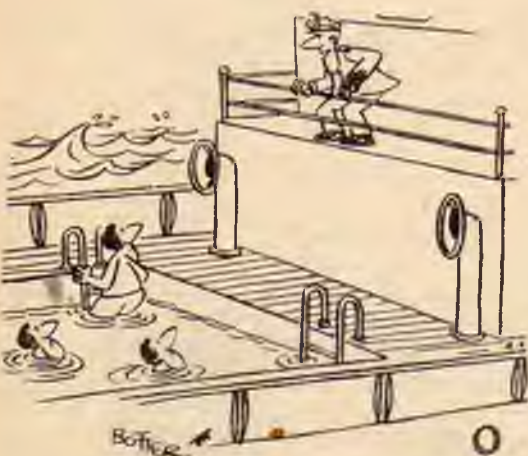
AHILEJA PAPĒDIS.

KARANDASS
(«Stārķeļa», Sofija)

Individuālists.

«Stern», Hamburga

— Lūdzu peldēt tālāk! Kuģis grimst!

«Paris Match», Parīze

«Punch», Londona

ARZEMIUM HUMORS

Pīpmanis.

«Eulenspiegel», Berlīne

— Tikai neko nebaidies! Tevi mācīs tā jauļ vecā dāma, ko tu saukāji par raganu!

«Dikobraz», Prāc

— Esmu šeit dienesta darīšanās. Apskatu kādu sekretāri...

«Paris Match», Parīze

«Ici Paris», Parīze

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Žanis Grīva, M. Līmane, V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors). Tehniskā redaktore M. Kairiša. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīgā-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulju daļai — 469568. Nodots salikšanai 22.09.81. Parakstīts iespiešanai 08.10.81. JT 00682. Formāts 70×100/8. Ofseta tehnika. 2,58 uzsk. iespiec. 3,71 izd. I. Meliens 107 000 eks. Pasūt. Nr. 1237. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Manuskriptus atpakaļ neizsūdz.

Piebaro...